

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 4 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich

NOVEMBER 15, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

A Walk In Contentment

Let your conversation be without covetousness; and be content with such things as ye have: for he hath said, I will never leave thee, nor forsake thee. So that we may boldly say, The Lord is my helper, and I will not fear what man shall do unto me.

Hebrews 13:5,6.

Much needed admonition!

Let your conversation be without covetousness; be content with the present!

How frequently the Scriptures sound this same note of warning, now in one form then in another! Flee from covetousness! The love of money is a root of all evil! Seek the things which are above, not the things which are on the earth! Do not gather unto yourselves treasures that are on the earth, where moth and rust doth corrupt and where thieves break through and steal! Beware of the deceitfulness of riches! Do not ask, as the heathen do, what ye shall eat or what ye shall drink, or wherewithal ye shall be clothed! Ye cannot serve God and Mammon! Be not anxious for the morrow, for the morrow shall take care for the things of itself! Seek the kingdom of God, first, last, all the time; all other things shall be added unto you! Let your treasure be in heaven, for where your treasure is there shall your heart be also!

And there is a reason for the frequent repetition of this same exhortation.

And the actual life and walk of the children of God in this world shows that this note of warning cannot be sounded too often.

Especially is this true of our own age with its "this-worldliness", its thousands of attractions and

temptations, its beautifying of "the world", its craving after the things that are below, its voluptuousness, its lust of the flesh and lust of the eyes and its pride of life.

Is not covetousness a deeply rooted sin, one of the chief characteristics of our sinful nature? The sinner turned away from the living God, departed from the overflowing Fountain of all good, does not seek, does not know, is not rich in God. Hence, he seeks his riches, his life and joy, the satisfaction of his soul, in things apart from Him. What was designed to be no more than means he considers and seeks as an end. Small wonder that covetousness characterizes all his walk and conversation. . . .

Nor does our sinful heart trust in the living God.

Rather do we put our confidence in things, in possessions, in riches. With sufficient for the present we cannot be satisfied. To be content with bread for to-day, assured that He Who provided it will feed us to-morrow, seems impossible. And we want more! We must be able to see ahead! We want the assurance that the bread basket is filled to-morrow, next week, for long time to come. . . .

And anxiously we ask: what shall we eat? what shall we drink? wherewithal shall we be clothed!

Let your conversation be without covetousness!

Be content with what ye have!

Sorely needed warning!

Contentment

Precious boon!

Rarely found among the children of men

What is it? What is its secret power? How can it be cultivated?

Plain it is from the text that it is the very opposite of covetousness. Contentment and covetousness exclude each other. Where the latter rules the former refuses to dwell. Never will the covetous man find con-

tentment, and upon the heart wherein dwells contentment covetousness has no hold.

A sore evil is covetousness!

Literally the word that is used in the text for covetousness signifies love of money. "Geldgierigheid" as the Dutch translates the word.

Money! ! Magic word! Fascinating power! In itself it is worthless. You cannot eat or drink it. You cannot put it on to cover yourself with it and protect yourself against the cold. But as a means of exchange it provides you with the key to all the treasures of "the world". With it you obtain food and drink and clothing, pleasures and honour, power and influence. And love of money does not mean the desire to have enough of this powerful means to provide for the daily needs of yourself and your family. It is the craving for more, always more, the insatiable desire for riches. And how this love of money controls the lives of men, of individuals, of corporations, of nations and commonwealths! There are those who, indeed, love money for its own sake. In the solitude and quiet of the night the miser will rise and turn to his steadily growing treasure, to count and recount, to let the glittering gold glide through his bony fingers, loving the feel of each of the precious coins, gloating on its glistening gleam, his face aglow, his eyes shining with the lustre of his greed. He knows the power of each coin, yet he dare not use it. Others crave money because of the love of the things of the world that may be procured with it, and because of the feeling of safety, the sense of security it affords, the consciousness of power and influence it gives to him that possesses it.

For money is power!

And it is largely its power that rules the world.

For the love of money a man will murder his fellow-man and lose his own soul; the employer will suck the blood out of his employees; the latter will seek refuge in the power of strike and boycott; the rich oppresses the poor and the poor curses the rich; the bigger financiers, industrialists, and businessmen will swallow up the smaller; nation will rise against nation and drench the battlefields with the lifeblood of their youth!

Cut out of the heart of the world this evil power of covetousness, and how different all things would become!

Let, in the midst of this world, your conversation be without covetousness!

Be content with the things ye have!

Or, as the original has it, be content with the things that are present! It does not mean that you long not for the fulfillment of your earthly wants and physical needs, that you desire no bread when you are hungry, no drink when you are thirsty, no clothing to put on, no roof over your head. On the contrary you have these things for the present, for today. You do not go hungry or naked or homeless. But you have no surplus. You have bread for today and no more. You

have a house to live in, but it is not a palace. You have the fulfillment of your needs, but you bathe not in luxury. You have enough for today, but you know nothing about the morrow. . . .

And you say: it is enough!

You crave for no more. The lack of more than the things that are present does not fill your heart with envy and malice, with bitterness and dissatisfaction. The inner state of your soul is in harmony with your outward condition.

Let your conversation be without covetousness, in contentment!

Your conversation is your walk, your life, inward and outward, personal and in relation to others, in your home and on the street, in your shop and in your office, in the church and in the world, in business and industry, whether you buy or whether you sell, whether you employ men or whether you are employed.

And let this entire conversation be without covetousness, be characterized always by contentment!

Let the love of money never be the motive of your thinking and planning, your speaking and acting.

But let contentment become manifest in your whole life!

Clearly motivate all your dealings with men!

Blessed life!

Wonderful grace!

The power to be content with what we have, with the present, without covetousness!

The grace to let our walk and conversation be quite contrary to all that controls and motivates sinful men and becomes manifest in the world that walks in darkness!

For grace, indeed, and grace only can enable us to heed this admonition so that we truly *hear* this Word of God and *do* it. A hard speech this is for the flesh, in conflict with all our carnal nature desires. Harder, indeed, this Word of God is than any *mere doctrine*, because here we are directly told what to do, how to walk in the midst of the present world. A mere doctrine, however, contrary it may be to our sinful mind, may be *heard*, may be *accepted* and *believed*. But here the Lord our God Himself approaches us with His Word, points out the way and *bids us walk therein!*

Do this!

Let your conversation be without covetousness!

Be content with the things that are present!

And immediately our flesh rebels against the Word of God!

Oh, we may not express it in just that way; we may not admit it to ourselves and to the brethren, that we stand opposed to the Word of the Most High, that we refuse to obey it. But we find a thousand excuses

wherewith to circumvent it. Very well, we will say, for those that have plenty of this world's goods, for whom "the things that are present" mean abundance, and who have no reason to be anxious about the morrow, to speak of contentment and a walk without covetousness; but we live from hand to mouth, we must buy our measure of wheat for a penny and our three measures of barley for a penny every day; and often we know not how to earn the penny wherewith to buy even this daily provision! And, besides, how impossible to walk in contentment in the midst of a world that is motivated by covetousness! Do not always the rich strive to keep what they possess and to increase their riches? Do not everywhere the poor struggle to procure as much as they can of this world's goods? Is, then, not this doctrine of contentment, a fine ideal though it may be, impracticable in our present world?

The flesh, even the flesh of the children of God, can never hear and do the perfect Word.

Always it will oppose!

But the Word of God here is not addressed to the flesh, but to the church in Christ, redeemed not with gold or silver, but by the precious blood of Him that was always content; of Him Who was content to become poor that we might be rich, Who was content, though He had less than the foxes that have their holes and the birds that have their nests; Who was content with the Father's will over Him, though obedience to that will pressed out of Him the bloody sweat in the garden and caused Him to endure all the agonies of hell on the accursed tree! It is addressed, not to our sinful nature, but to our new heart, delivered from the power and dominion of sin, filled with the sanctifying grace of the good Spirit, according to which we hate sin and rejoice in righteousness, and have an inner delight in the Word of God to do it!

And by that same grace we lay hold upon the Word of God, not only as it exhorts us to be content and to walk without covetousness in the world, but also as it gives us the blessed assurance: I will not fail, nor forsake thee!

He hath said!

He spoke this Word once to His people Israel, when they were about to take possession of the land of promise. For this land they had to fight. And the battle appeared impossible. Strong giants were there, in comparison with whom they, the Israelites, appeared as grasshoppers! How, then, could they hope ever to take possession of the land? But *He* spoke! Jehovah, their God, Who gave them the promise, faithful and true, the Unchangeable, the Almighty, Who created all things and upholds all things, said: I will never leave nor forsake thee!

And He always speaks the same Word!

The Word He spake centuries ago He still speaks to you and to me, to His Church in the world!

Add, then, to the things that are present this sure Word of promise, and can you, can I not be without covetousness in the world?

Have we any more to covet, when we know that Jehovah will never leave nor forsake us?

Is the assurance that He, Who loved us from before the foundation of the world, Who ordained us unto eternal glory, Who gave His only begotten Son even unto the death of the cross, Who will give us all things with Him, Who is the Allwise, so that His counsel never fails, the Almighty, so that He is surely able to accomplish all His Word; Who also gives us the things that are present and that with a view to His purpose of love over us,—is the assurance that He will never fail nor forsake us, not sufficient to fill our soul with the peace of contentment?

He will never forsake us, always be near!

He will never fail us; always will He be ready to help, to lead, to protect, to strengthen for the fight, to fulfill all our needs!

O, it is good for me to be near unto God!

Having Him I lack nothing!

Glorious grace!

Blessed confidence!

The Lord is my helper!

What shall mere man do unto me?

He, the Almighty, Whose are all things, Who made them according to His eternal purpose, in order that they might serve the end whereunto He made them; Who holds every creature in the hollow of His hand, supplies them with power, keeps them in their position, controls their every movement, so that they cannot move but by His omnipotent will; He, the Lord, Who revealed His unfathomable love to me, when He gave His only begotten Son that I might have eternal life, and Who will surely cause all things to work together for my good, unto my eternal salvation,—He is my helper, He is for me, He cares and leads and provides. . . .

What, then, shall man do unto me?

Mere man, who also is in the power of my Helper? This we may boldly say!

Say, not in the way of covetousness. You cannot serve God and Mammon. You cannot trust in things and in Jehovah. Here you must choose. In the way of contentment, however, you may boldly say: The Lord is my helper!

Boldly, though your speech be contrary to all that is seen!

Boldly, because you lay hold upon His Word: I will not fail thee!

Blessed assurance!

H. H.

EDITORIALS

Dr. Schilder Geboycot?

Met niet geringe verwondering lazen we in "The Banner", orgaan der Christelijke Gereformeerde Kerken alhier, een hoofdartikel van de hand van den redakteur, Ds. H. J. Kuiper, de komst van Dr. Schilder, hoogleeraar aan de Theologische School te Kampen, Nederland, naar hier betreffende.

De meesten onzer lezers weten het zeker, dat de Kamper hoogleeraar, ook onder ons niet onbekend, verzocht werd een bezoek naar Amerika af te leggen, met het doel om onder ons Hollandsch Gereformeerd volk enkele lezingen te houden.

Dr. Schilder nam die uitnoodiging aan en denkt in het begin van het volgend jaar daaraan gevolg te geven.

Persoonlijk verblijdden we ons hierover, toen we het vernamen.

De Mannenverenigingen van de Eerste Protestantse Gereformeerde Kerk te Grand Rapids maakte ook aanstonds regelingen, om Dr. Schilder althans ook één keer te laten optreden in het kerkgebouw van bovengenoemde gemeente, liefst om een lezing te houden over de gemeene gratie of een aanverwant onderwerp.

Motief van die persoonlijke blijdschap, zoowel als van het besluit der genoemde mannenverenigingen, was heelemaal niet een zekere overtuiging of hoop, dat Dr. Schilder in ons geschil met de Christelijke Gereformeerde Kerken het stuk der gemeene gratie betreffend onze zijde zou kiezen.

Voor zulk een hoop of overtuiging, meenen wij, is er geen genoegzame grond.

Daaraan werd niet eens gedacht.

Onzerzijds zijn we niet zoo enghartig, of zoo bevreesd voor de waarheid, dat we slechts dan iemand zouden durven laten optreden, als we verzekerd konden zijn, dat hij onze voorstelling is toegedaan en onze beschouwing zou verdedigen.

Wij voor ons zouden het liefst willen, dat wáár Dr. Schilder ook optreedt, hij zich zoo vrij mogelijk zal gevoelen, om zijn eigen beschouwing zoo duidelijk mogelijk uiteen te zetten. Of wij het daarmee eens zijn of niet is de kwestie niet. En of we het met hem eens zullen worden, zal louter afhangen van de gronden uit Schrift en Belijdenis, die hij zal bijbrengen tot bewijs van zijne voorstelling.

Doch we verblijdden ons over het voorgenomen bezoek van Dr. Schilder, allereerst, omdat we hem hebben leeren kennen als iemand, van wien we zeker iets goeds mogen verwachten. We hebben ons voorgenomen meermalen naar zijne lezingen te komen luisteren.

En we zijn verzekerd, dat ons volk ook zeker van de gelegenheid gebruik zal maken, voorzooover het de Hollandsche taal kan verstaan.

In de tweede plaats verblijdden we ons over die voorgenomene visite, omdat Dr. Schilder onder ons geen onbekende is. Niet alleen hebben we meermalen over hem en zijne beschouwingen geschreven in ons blad, maar ook is hij door ondergeteekende besproken geworden op onze mannenverenigingen. En zelfs onze vrouwenverenigingen interesseerden zich in de "geschillen" in Nederland en verzochten ondergeteekende om een causerie daarover, aan welk verzoek hij gaarne voldeed. Ik verwacht dus, dat onder ons volk zijn komst met belangstelling wordt tegemoet gezien.

En eindelijk hoop ik hem persoonlijk te ontmoeten. Zeer gaarne zou ik over een en ander met hem willen spreken, zooals gemakkelijk te begrijpen valt.

Maar de redakteur van *The Banner* denkt heel anders over de komst van Dr. Schilder.

Hij is er bang voor.

En anderen uit de Christelijke Gereformeerde Kerken deelen zijn vrees.

Hij schrijft (wij vertalen):

"En toch zijn er overwegingen, die ons nopen te zeggen, zij het ook met tegenzin, dat wij ons over die voorgenomene visite niet op ons gemak gevoelen.

"Niemand versta ons verkeerd in deze zaak. We hebben een onbegrensde bewondering voor Dr. Schilder's theologische scherpheid van blik, zijn geweldige werk-capaciteit, zijne toewijding aan de zaak der Gereformeerde theologie. En toch, inweerwil van dit alles, spijt het ons, dat hij juist nu naar hier komt. Diegenen onder ons, die op de hoogte zijn met de tegenwoordige gang van zaken in de Gereformeerde Kerken van Nederland, door het lezen van zulke bladen als *De Heraut*, *Credo* en *De Reformatie*, weten, dat onze zusterkerken verkeerden in de spanning van een ernstige controvers over de leer. Deze controvers betreft verschillende gewichtige punten der leer, zooals de onsterfelijkheid der ziel, de vereeniging der twee naturen van Christus, de gemeene gratie en de pluriformiteit der kerk. Dr. Schilder heeft, als redakteur van *De Reformatie* een gewichtig aandeel genomen in deze geschillen. Zij die zijn artikelen gelezen hebben, weten, dat hij een strijder is, die het nooit opgeeft, een scherpe controversialist. Het is ook bekend, dat hij er beschouwingen op na houdt over de gemeene gratie, in sommige opzichten gelijksoortig aan die van mannen, wier voorstellingen veroordeeld zijn door onze synode van 1924, en die uit oorzaak dier voorstellingen niet langer bij de Christelijke Gereformeerde Kerken behoren. Wat erger is, Dr. Schilder heeft, in antwoord op een vraag van een onzer predikanten, die hem onlangs in Nederland gesproken heeft, gezegd, dat hij voornemens was die geschillen in ons midden te bespreken.

Onze lezers verstaan nu, waarom wij ons over die voorgenomene visite van Dr. Schilder ongerust maken. Zou het niet veel beter zijn haar uit te stellen tot na de vergaderingen van de algemeene synode der Gereformeerde Kerken in Nederland in Augustus 1939, wanneer de deputaten, die benoemd zijn om rapport uit te brengen over de gerezen geschillen, hun conclusies en adviezen zullen leveren? Waarom moet het vuur der controversen ook naar onze kerken worden overgedragen? Kan een weer-doen-opleven van het gemeene gratie geschil anders dan schadelijk zijn? Neen, we zijn niet bevreesd, dat Dr. Schilder of iemand anders ons geloof in de besluiten over dit onderwerp in 1924 genomen aan het wankelen zal brengen. Doch waarom zou deze kwestie heropend worden onder ons? Zal het den vrede en den opbouw der kerken bevorderen? Het schijnt vreemd, dat een theoloog uit een zusterkerk, die weet, waar onze kerken staan in deze kwestie, zou bedoelen om iets te zeggen, dat het welzijn onzer kerken in gevaar zou brengen, vooral als hij als gast onder ons vertoeft.

“Wij vertrouwen, dat niet één onzer kerkeraden of instituties, als ze de feiten, die we boven aangaven, weten, Dr. Schilder zouden verzoeken om het voorgenomen bezoek af te leggen”. . . .

Voor al aan den laatsten zin ontleenden we de gedachte, die we in ons opschrift boven dit artikel trachten uit te drukken: Dr. Schilder Geboycot?

Let wel op den toelag van den hoofdredacteur van *The Banner*.

Hij had evengoed kunnen schrijven: Wij vertrouwen, dat, indien Dr. Schilder hier toch mocht komen, geen onzer kerkeraden of vereenigingen hem zal verzoeken op te treden.

Hij wil de zaak den kop indrukken.

Daarom moet Dr. Schilder nu reeds geboycot worden.

Immers, als nu de kerkeraden en vereenigingen zich maar onderwerpen aan de dictatuur van Ds. Kuiper en de “Big Four” (hij zegt zelf, dat er anderen zijn, die er over denken als hij), dan zal niemand Dr. Schilder verzoeken om te spreken of te preeken, dan wordt het voor degenen, die dit op touw hebben gezet een al te groot financieel schadepostje, en dan zal Dr. Schilder wel stilletjes in Nederland moeten blijven!

Dat is de toelag.

Lees slechts het artikel. Het ligt er dik op!

O, we kennen die taktiek! We kennen haar bij ervaring! Als men bang wordt voor eigen hachje, dan komt de “big stick”. Dan gebruikt men liefst geen argumenten. Dan wordt de boycot-methode even toegepast. Dan worden de kerkelijke bladen voor u gesloten. Dan houdt men synodale vergaderingen over u, zonder u ook maar te verwittigen. Dan bespreekt men u en veroordeelt men u, zonder u ook maar te verzoeken om uzelf te verdedigen. Dan handelt men als

de kwajongen, die eerst u een slag geeft, om dan hard weg te loopen!

Laffe, kleinzielige, enghartige, onchristelijke taktiek!

Het zou de moeite waard zijn, om te vernemen, wie de anderen zijn, waarvan Ds. Kuiper spreekt in zijn artikel.

Als hij schrijft: “It seems to us—and to others also —(cursiveering van mij, H. H.) that a reconsideration of the entire matter would be best for all concerned”, dan beteekent dit natuurlijk, dat er over deze zaak is geconfereerd door Kuiper en anderen, welke anderen thans voor ons verborgen blijven. Ds. Kuiper haalt de kastanjes uit het vuur.

En wat is een meer probaat middel om een zaak als deze den kop in te drukken, dan een artikel van den hoofdredacteur van een officieel kerkelijk orgaan?

Maar 'k zou om een lief ding willen, dat ik de namen van die anderen kon publiceeren, die mede deze “steam-roller” aan den gang hebben gezet.

Ik vermoed het zijn bekende namen.

En zou Dr. Hepp ook invloed gehad hebben op den hoofdredacteur van *The Banner*? Neen, ik bedoel heelemaal niet, dat hij Ds. Kuiper zou hebben verzocht om zijn invloed te gebruiken om de komst van Dr. Schilder te verhinderen. Maar we weten, hoe bezorgd Dr. Hepp zich maakt over de handhaving van zijn zoo geliefd gemeene-gratie-theorietje hier in Amerika. We herinneren ons, hoe hij tijdens ons geschil in 1922-24 over de gemeene gratie in correspondentie was met onze tegenstanders, zelfs een van zijn vredelievende brochures over de kwestie schreef. We weten, hoe hij op de Synode van Amsterdam, 1936, er van sprak, dat de Nederlandsche Kerken door de loochening der gemeene gratie den Christelijke Gereformeerde Kerken geen slag in het aangezicht moesten geven. We weten ook, hoe hij in zijn jongste brochure over de Algemeene Genade Dr. Schilder heeft aangevallen. En Ds. Kuiper, dat weten we ook, is een vriend van Dr. Hepp, en put zijn kennis van den gang der zaken in Nederland hoofdzakelijk uit *De Hervaut* en *Credo*. Is het dan zoo'n wonder, dat de vraag bij ons opkwam, of misschien ook thans Dr. Hepp correspondentie voerde met mannen, die aan de controles zitten van de “steam-roller,” en althans heeft gewezen op het gevaar voor de gemeene-gratie-leer, aan de komst van een man als Schilder verbonden?

Ik beweer niet, dat zelfs dit het geval geweest is. Maar men moet soms vragen om achter de waarheid te komen.

Wie die broeder geweest is, die aan de overzijde van den oceaan met Dr. Schilder heeft gesproken, om hier alarm te blazen, laat zich vermoeden.

Ik ken ook een “broeder”, die tijdens onze uitwerps-procedure heel wat belang stelde in onze zaak en dit op allerlei wijze openbaarde, die enthousiast was

voor de verspreiding van onze *Standard Bearer*, mij sterkte toewenschte om pal te staan, en enkele weken later mijn afzettingsbul teekende!

En ik weet ook, dat deze broeder naar Nederland geweest is.

Doch ik sprak er van, dat ik mij over dit artikel van Ds. Kuiper heb verwonderd.

In de eerste plaats toch mogen we wel aannemen, dat de hoofdredakteur van *The Banner* wel zeer ernstige bezwaren moet hebben tegen de komst van een man als Dr. Schilder, om te schrijven zooals hij deed.

Wat hij door zijn schrijven gedaan heeft is niet licht te achten.

Denk het u toch in.

Dr. Schilder is theologisch professor "in good standing" aan de Theologische School der Gereformeerde Kerken in Nederland, die als zusterkerken in verband staan met de Christelijke Gereformeerde Kerken alhier. Ik meen, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken hare kansels altijd openstellen voor zulke mannen. Ze hebben het recht hier op te treden, niet alleen in lezingen maar ook in den dienst des Woords.

Nu kreeg hij een verzoek om hier te komen, om lezingen te houden en, indien de kerkeraden hem daartoe verzochten, ook te prediken. Hij nam dat verzoek aan. Hij maakte zelfs speciale regelingen met Prof. Ridderbos, ook van Kampen, om in het begin van het volgende jaar hier te kunnen komen. Hij maakte zijn voornemen ook in Nederland bekend. Men weet in Nederland, dat Dr. Schilder de eer tebeurt viel, om dit verzoek uit Amerika te ontvangen.

En nu komt een hoofdartikel in het officieel orgaan der Christelijke Gereformeerde Kerken alhier, waarin openlijk uitgesproken wordt: Uw komst, Dr. Schilder, is niet gewenscht. Als onze kerkeraden maar met de feiten op de hoogte worden gebracht, dan zijn de kansels en katheders hier voor u gesloten!

Dat zegt nog al wat.

Dat is wel kerkelijke dictatuur van de ergste soort.

Immers zegt Ds. Kuiper hier: zonder eenige officiële kerkelijke uitspraak zal er wel voor gezorgd worden, dat een man, die, wat het officiële standpunt der kerken betreft, het recht heeft om in onze kerken op te treden, onze kansels voor hem gesloten vindt!

Bovendien: hij geeft Dr. Schilder openlijk een slag in het aangezicht. Wel wordt deze slag voorafgegaan door het smeren van een verzachtend zalfje. Bewondering voor Dr. Schilder's theologische scherpheid van blik, geweldige werkkraft, toewijding aan de zaak der Gereformeerde theologie! Maar dan komt het: wij vertrouwen u toch niet; afwijkende gevoelens, gelijksoortige beschouwingen als van hen, die wij als ketters

hebben uitgeworpen, uw komst een gevaar voor de rust onzer kerken. . . .

Wat een beleediging!

En wat zal Dr. Schilder doen?

Als Ds. Kuiper's artikel ingang vindt en het zaad, dat hier gestrooid werd, schiet wortel, dan wordt de komst van Dr. Schilder een mislukking. Wat zal de geachte broeder hier doen, als de kansels voor hem gesloten zijn en niemand hem vraagt om te spreken? Dan zal de hoofdredakteur van *The Banner* zijn doel en het doel dier anderen wel bereiken en zal hij wel stilletjes in Nederland moeten blijven.

Hij kan zich ook beleedigd gevoelen en, als hij het artikel van Ds. Kuiper wat al te ernstig opneemt, wat ik niet hoop, weigeren om hier te komen onder omstandigheden. Hij kan antwoorden: "Kook dan in uw eigen sop maar gaar, als ge toch zoo ingenomen zijt met uw eigen theoriëtjes en puntjes, dat ge voor niets anders meer ooren hebt".

Hij kan ook eischen, dat Ds. Kuiper een publieke herroeping doe in *The Banner*, vergezeld van een hartelijke aanbeveling van Dr. Schilder's komst. En bijaldien Ds. Kuiper dit mocht weigeren, zou hij zich kunnen beroepen op de *Publication Committee*, desnoods kunnen aankloppen bij de Synodale Deputaten om *amende honorable*.

Het kan ook zijn, dat de *Publication Committee* zelf zoo verstandig is om den hoofdredakteur een tik op de vingers te geven in *The Banner*. Dit laatste hoop ik maar. Dan komt de zaak vanzelf in orde.

In elk geval hoop ik maar, dat het schrijven van Ds. Kuiper niet de door hem gewenschte vrucht heeft, dat Dr. Schilder hier niet zal komen.

Maar wat zit hier achter?

Wat heeft den hoofdredakteur van *The Banner* bewogen tot het nemen van zulk een ernstige stap?

Hierop is maar één antwoord: hij is bevreesd, dat het geloof in de gemeene gratie theorie door Dr. Schilder's optreden alhier aan het wankelen zal worden gebracht; het geloof in de Drie Punten.

Neen, niet zijn persoonlijk geloof in die Drie Punten zal worden geschokt. Hij verzekert ons, dat dit geloof in synodale uitspraken zoo onwankelbaar vast is, dat niemand, Dr. Schilder of iemand anders, het aan het wankelen zou kunnen brengen. En dit gelooven we wel van hem. Hij geeft hier getuigenis van een onbegrensd vertrouwen in synodale uitspraken. Een geloof, dat naar onze overtuiging alleen in Gods Woord mag worden gesteld, heeft de hoofdredakteur van *The Banner* in de uitspraken van zijne kerk. En ik geloof gaarne van hem, dat dit onwankelbare geloof in kerkelijke uitspraken hem onvatbaar maakt voor indrukken

van argumenten, die hem zouden moeten overtuigen van het verkeerde der Drie Punten, hetzij Dr. Schilder of iemand anders met die argumenten zou komen.

Maar met de kerk is het anders.

Ds. Kuiper is overtuigd, dat Dr. Schilder er beschouwingen op na houdt, die in strijd zijn met de Drie Punten.

Hij meent, dat Dr. Schilder die beschouwingen hier ook zal verdedigen.

En hij is werkelijk bevreesd, dat die beschouwingen bij de kerken, wier geloof in die Drie Punten lang niet zoo onwankelbaar als het zijne, waarvan zelfs vele leden het niet met die Punten eens zijn, wel eens ingang zouden kunnen vinden!

Hier komt Ds. Zwier ook in het gedrang.

Hij had den draak met de hoop, dat wij in Nederland steun zouden vinden voor onze loochening der gemeene gratie. Ik zou haast zeggen, zooals ik later hoop aan te toonen, dat hij zich in bochten gewrongen heeft, om duidelijk te maken, dat zijne beschouwing volkomen strookt met die van Dr. Greydanus.

Och, wat zijn de heeren toch bang!

Ds. Zwier is bang, dat wij in Nederland steun hebben gevonden, of liever, dat de menschen dat hier zullen denken en slooft zich uit om te bewijzen, dat dit toch werkelijk het geval niet is.

Ds. Kuiper is overtuigd, dat wij in Nederland bijval vonden, en wil het nu voorkomen, dat een der meest vooraanstaande theologen uit eene zusterkerk hier het woord zal voeren!

En dat, waar er nog heelemaal geen zekerheid is, dat Dr. Schilder het met de Drie Punten niet eens is, nog veel minder, dat hij ze hier zou bestrijden!

Lieve heeren, staat het er nu zoo hachelijk voor met die Drie Punten?

Zijt ge nu zoo bang, dat de waarheid niet zal zegevieren, dat ge reeds kippevel krijgt, als ge maar hoort, dat iemand de dingen een beetje anders zegt dan uwe gevierde synode van 1924?

Toch wel een beetje zwak, is 't niet?

Of is 't misschien een beetje nervositeit, die zich openbaart in dergelijke krantenartikelen?

In dat geval zou ik u toch aanraden, om in een nerveuzen staat niet aanstonds naar de pen te grijpen, maar te wachten tot de aanval voorbij is. Anders geeft men zichzelf *nolens volens* toch wel eens weg.

En dan komt er wel eens een aap uit de mouw, die men later maar liever in de mauw gehouden had.

Ik hoop hier nog wel meer van te hooren.

En ik hoop, dat Dr. Schilder hier komt. En dat hij met alle vrijmoedigheid zal zeggen, wat zijn overtuiging is op sommige punten.

Hetzij hij het dan met ons eens of tegens ons is.

De waarheid zegeviert altijd.

H. H.

Israel's Verdrukking In Egypte

Exodus, het tweede boek van Mozes, handelt over den exodus, den uitgang der kinderen Israels uit Egypte, het land der verdrukking en het typische diensthuis der zonde, en den daaropvolgenden tocht van het oude verbondsvolk tot den vreeselijken berg des Heeren, Sinai, waar Jehovah vervolgens Zijn verbond met hen oprichte. Indien we van de gedachte uitgaan dat het Schriftverhaal van Exodus 1 ons plaatst kortelijks voor de geboorte van Mozes dan zijn er ongeveer drie honderd vijf en zeventig jaren verlopen sedert Jakob's aankomst in Egypte. Dit mogen we concludeeren zoo we aannemen dat Israel vier honderd dertig jaren in Egypte is geweest. Drie honderd zeventig jaren waarvan de Schrift ons schier niets vermeldt! Afgedacht van wat we lezen in Genesis 49 en 50, wordt deze gansche periode weergegeven in Exodus 1:7: "Zoo werden de kinderen Israels vruchtbaar en wiesen overvloedig, en zij vermeerderden, en werden gansch zeer machtig, zoodat het land met hen vervuld werd." Vervolgens worden in korte trekken geschilderd de verdrukking van Israel in Egypte, de geboorte van Mozes, en de keuze van den man Gods wanneer hij weigerde om een zoon van Farao's dochter genaamd te worden. En dan bepaalt de Schrift ons, tot in bijzonderheden toe, bij de verlossing van Israel uit het Egyptische diensthuis. Dit alles is in volkomene harmonie met het geheel eenig karakter der Heilige Schrift. Gods Woord is geen levensgeschiedenis. Hoe duidelijk komt dit tot openbaring in verband met den Heere Jezus Christus! En dit geldt evenwel van Israel. Indien de Schrift eene levensbeschrijving ware, dan zou ook de geschiedenis van Gods oude verbondsvolk in bijzonderheden vermeld zijn. Maar het Woord Gods is geestelijk. De Schrift stelt alleen belang in het feit der zaligheid en de realisatie van des Heeren belofte en verbond. Jezus wordt ons geteekend, niet uit oogpunt van Zijn menschelijk leven, maar als de Zaligmaker van Zijn volk. Daarom ontvangt in Exodus de verlossing van Israel uit Egypte al den nadruk, alsmede het oprichten van den tabernakel zelfs tot in fijnste bijzonderheden toe juist omdat die "tent der samenkomst" in zeer nauw verband staat met een zuiver begrip van de verbondsgemeenschap des Heeren met Zijn volk. De historie, nu, die aanleiding is tot deze verlossing, is ons kortelijks opgeteekend in het eerste hoofdstuk van Exodus.

EEN ONRECHTVAARDIGE VERDRUKKING

De aanleiding tot en reden voor Israel's verdrukking in Egypte is welbekend. Een nieuwe koning, zoo lezen we, stond op over Egypte, die Jozef niet gekend had. Jozef, vanwege het vele dat hij onder den zegen des Heeren voor Egypte gedaan had, mocht in de gunst van Egypte's koningen verkeerden. Zelfs de goddelooze wereld zal het kind des Heeren begunstigen

en vreezen indien zij van wege hem in het materieele bevoorrecht mogen worden. Dit feit wordt ons duidelijk voorgehouden in de geschiedenis van Jozef en Potifar. Niet zoo moet dat Schriftgedeelte worden verstaan alsof de zegen des Heeren rustte op Potifar; integendeel, de zegen Gods rustte op Jozef. We lezen, immers, uitdrukkelijk dat de Heere des Egyptenaars huis zegende, om Jozef's wil; ja, de zegen des Heeren was in alles, wat hij had, in het huis en in het veld. Dat God Potifar's huis en goed zegende was eenvoudig omdat Jozef diende in het huis van den Egyptenaar. Welnu, om dezelfde reden mocht Jozef ook later in de gunst der Egyptische koningen deelen. Alleen maar, de kinderen Israels waren thans zeer machtig geworden.

Een nieuwe koning was over Egypte opgestaan. Hij een "nieuwe" koning vooral in den zin dat hij in onderscheiding van zijne voorgangers, zich geheel anders openbaarde in betrekking tot het volk van Israel. Dat hij behoorde tot een andere dynastie kan niet met zekerheid worden afgeleid van het woord "nieuwe", alhoewel dit zeer waarschijnlijk wel het geval was. Het oude koninklijk huis gevoelde zich dan verplicht aan Israel om Jozef's wille. Met dezen koning kwam een nieuwe regeering aan het bewind. Hoe dit ook zij, deze vorst, zoo lezen we, kende Jozef niet. Dit wil zekerlijk niet beteekenen dat hij nooit van Jozef had gehoord. Maar hij kende hem niet in al zijne handelwijze, rekende niet met hem, vergat hem opzettelijk. Hij begon in Israel een tegenstander te zien. Ze vervulden het land van Egypte, waren gansch zeer machtig geworden. Bovendien moeten we niet vergeten dat Israel als vreemdeling in Egypte woonde. Ze waren een ander volk, dienden hun eigen God, hadden hun eigene gewoonten. Dit feit nu, dat ze een ander volk waren en bleven zelfs temidden van het land van Egypte, en dat ze zoo snel vermenigvuldigden verwekte den haat van den Egyptischen Farao. Daarom besluit hij om zichzelf tegenover dit vreemd Israelietisch volk te versterken. En de verdrukking van Exodus 1 volgt.

Deze verdrukking was allereerst eene onrechtvaardige. We moeten voor de aandacht houden dat Israel zich in Egypte had gevestigd op de dringende uitnoodiging van Farao zelf. Vanwege den hongersnood in Kanaan was Jakob genoodzaakt geweest om in Egypte koren te koopen. En toen had de koning van Egypte Jozef geboden, zeggende: Neemt uwen vader en uwe huisgezinnen, en komt tot mij en ik zal u het beste van Egypteland geven, en gij zult het vette dezès lands eten. Israel was dus vreemdeling in Egypte, op de dringende uitnoodiging van den koning, en verbeidde slechts het oogenblik wanneer de Heere aan hen Zijne belofte zou realiseeren om hen als een machtig volk te brengen in het land van Kanaan dat Hij Abraham gegeven had tot eene erfenis. Daarom was het zeker onrechtvaardig voor den koning van Egypte, een gruwelijk verbreken van de belofte eenmaal gegeven, om het volk van Israel thans te onderwerpen aan slavernij,

daar hij verplicht was om ze als gasten te behandelen. Bovendien, Israel was het volk des Heeren, diende Jehovah, en wachtte slechts den tijd af wanneer het naar Kanaan mocht terugkeeren. De gedachte dat dit volk des Heeren het machtige Egypte zou bedreigen was belachelijk. Het lag ganschelijk niet in hunne bedoeling om zich in Egypte te vestigen. Evenmin streefden ze naar nationeele, wereldsche macht en heerlijkheid. Ze hadden belang alleen in het land van Kanaan en moeten dit wel geopenbaard hebben temidden van hun Egyptische vreemdelingschap. En dit wist de koning van Egypte. We hebben voor de aandacht te houden dat Egypte, ten tijde van Exodus, het machtige wereldrijk was. De trotsche Farao, zooals blijkt uit latere geschiedenis in verband met Mozes, erkende niemand boven hem, zelfs niet den God van hemel en van aarde, was zichzelf tot een god. Farao, God hatende ook wanneer die God Zich aan hem zoo duidelijk openbaart, en die geen andere macht duldde, haatte ook het volk Israels, beschouwde hen inderdaad als eene macht die tegenover hem stond. Deze haat van Farao komt alreeds in Exodus 1 zoo duidelijk tot openbaring, dat, wanneer de verdrukking voor hem zijn doel niet bereikt, en het volk Israels steeds vermenigvuldigt in weerwil van alle verdrukking als openbaring van het feit dat de groei van dit volk toe te schrijven is aan eene macht die zelfs Farao niet bedwingen kan, deze vorst zich steeds inspant om toch zijne macht tegenover die van Israel te handhaven. In dit licht willen we Exodus 1 verstaan. Farao, de machtigste onder de wereldsche vorsten, spant alle zijne krachten in ter handhaving van zichzelf. Alzoo, naar Gods welbehagen, wordt dit straks een hopelooze strijd van den verdwaasden koning tegenover den alleen machtigen en soevereinen God. En als vreemdeling in Egypteland wil de koning Israel niet beschouwen.

Deze geschiedenis herhaalt zich door alle eeuwen. De kerke Gods is eene vreemdeling in het midden der wereld. Het volk des Heeren zoekt niet naar aardische dingen, streeft niet naar aardische macht en heerlijkheid, wil zich hier in het midden van dit aardische niet vestigen. Het is hun wandel en belijdenis om te zoeken de stad die fondamenten heeft. In het midden der wereld om de deugden des Heeren te verkondigen hebben ze slechts eene begeerte, namelijk, om in de wereld Jehovah antithetisch te dienen en dan, in Gods tijd, opgenomen te worden in het hemelsch Kanaan dat boven is. Dit volk Gods is zekerlijk geen gevaar voor aardische machten. Wel worden ze aldus door de goddelooze wereld voorgesteld. Farao doet het in Exodus 1. De Joden doen het in verband met Christus voor den rechterstoel van Pilatus. Dezelfde goddelooze en leugenachtige poging kenmerkt Nero. De goddelooze wereld zoekt naar redenen om uitdrukking te kunnen geven aan haar haat en vijandschap tegenover het Israel Gods. Maar de kerk des Heeren wordt van God Zelf geboden om aardische machten en overheden onder-

danig te zijn. En ze verzoekt van deze overheden de vrijheid om hier op aarde haar God te kunnen dienen, haar te verdedigen tegenover alle booze machten, en haar niet te verhinderen in het reizen naar het eeuwig Kanaan. En juist dit wordt haar van de goddelooze wereld niet toegestaan. Farao weigert Israel als vreemdeling te erkennen, dat is, als vreemdeling en reiziger naar Kanaan. Edom weigert Israel de vrijheid toe te staan om door zijne landpalen te rijden, alhoewel Mozes aan Edom belooft dat zij zich aan niets zullen vergrijpen. Dit herhaalt zich door alle eeuwen. De machten der duisternis verdrukken het volk des Heeren. Feit is, de goddeloosheid van deze boozen staat in schrille tegenstelling met den wandel van het Israel Gods. De wereld is zich bewust dat de heerlijkheid der kerk, haar uiteindelijke zaligheid, hare verdoemenis en verwoesting inhoudt. Niet omdat het volk Gods nu tracht om aardsche tronen omver te werpen; maar God, Die de Heere is van hemel en van aarde, heilig en rechtvaardig, zal inderdaad Zijn eigen zaak handhaven en rechtvaardigen, Zijn volk verdedigen en verheerlijken, en alle machten der duisternis voor eeuwig verdoemen. Beiden kunnen niet bestaan. Het bestaan van de eene partij moet beteekenen den ondergang van de andere. En naar mate dat Gods volk zich aan aardsche glorie niet vergrijpt, als vreemdeling wandelt naar het Zion dat boven is, zich geheel en al verlaat op den levenden God, al hunne kracht en verwachting zoekt van Hem, zal de goddelooze wereld zich in hare vijandschap openbaren. En hierin is de veroordeeling der wereld. Liever dan eigen kwaad te belijden voor het aangezicht des Heeren en zich te bekeeren tot den levenden God, haat zij God, handhaaft zij zichzelf, en spant alle krachten in om de zaak des Heeren voor eeuwig uit te roeien.

EEN IJDELE VERDRUKKING

Deze verdrukking van Israel door Farao was ijdel, tevergeefs omdat zij niet het doel bereikt dat de Egyptische koning zich had voorgesteld. Om Israel's vermeerdering te verhinderen was des konings doel. Doch ziet, de uitwerking of uitslag van zijne poging is geheel anders. Hoe meer zij het verdrukten, zoo lezen we, hoe meer het vermeerderde, en hoe meer het wies. Totdat Farao ten slotte gebod aan al zijn volk, zeggende: "Alle zonen, die geboren worden, zult gij in de rivier werpen, maar al de dochteren in het leven behouden. Deze vermenigvuldiging van Israel moet niet toegeschreven aan natuurlijke oorzaken. Er zijn er die dezen worderlijken groei van Gods verbondsvolk willen toeschrijven aan de vruchtbaarheid van dat gedeelte van Egypte, het land van Gosen, waarin Israel woonde. Dit verschijnsel, echter, moet verklaard louter en alleen uit oogpunt van God Die Zijne belofte aan Abraham en Jakob thans realiseerde, zooals we het lezen in Ps. 105: "En Hij deed Zijn volk zeer wassen,

en maakte het machtiger dan Zijne tegenpartijders." En de Egyptenaars werden verdrietig van wege de kinderen Israels. God openbaarde Zich aan Egypte dat Hij hun God was en zij Zijn volk. Het gevolg is dat, wanneer de vorst van Egypte volhardt in zijn goddeloozen weg, de strijd, uit oogpunt van Farao, een conflict wordt, niet tusschen hem en een heidensche natie, maar tusschen hem en den waarachtigen God Die alleen wonderen doet. Dit karakter van Gods openbaring in Egypte wordt later verscherpt wanneer Mozes optreedt als de knecht des Heeren. Farao komt voor den levenden God te staan. De Heere zal van hem eischen dat hij Zijn volk zal laten gaan. Farao moet dit gebod gehoorzamen omdat de Heere het van hem eischt. Maar de koning zal zijn hart verharden en wordt van den Heere verhard, opdat de Heere al de violen van Zijne grimmigheid zal uitgieten over het land van Egypte, en het duidelijk zal blijken dat Israels God God is en dat het de dwaasheid gekroond is om Hem te wederstaan. Dit is inderdaad Gods doel met den koning van dat machtig wereldrijk. Jehovah zal Zijn volk redden, maar, in de redding van dat volk, zal Hij ook Zijne macht openbaren. De zonde der goddelooze wereld moet als zonde geopenbaard, namelijk, als de dwaze en vermetele weigering om den Heere als God te erkennen. Farao zal zich verharden, al ziet hij voor eigen oogen dat het land verwoest wordt, tot dat hij met al zijn heir en land vergaat onder den brandenden toorn van Gods rechtvaardige verbolgenheid. Dan zal Gods glorie geopenbaard zijn tegenover het vermetele ongeloof der goddelooze wereld. Daartoe is de vorst van Egypte verwekt. God heeft hem verwekt, met al zijne krachten en gaven en verstand om Zijne glorie en macht en heiligheid aan hem bekend te maken. Dit had de koning kunnen weten, namelijk dat God God is, toen, in weerwil van zijne verdrukking, het volk des Heeren steeds vermenigvuldigde. Naar mate het volk Gods verdrukt werd vermeerderen ze. De poging van den goddeloozen Farao kan slechts een resultaat hebben: de ontwikkeling van Gods verbond.

Ook dit herhaalt zich door alle eeuwen. Het "groeien door verdrukking" karakteriseert de zaak van Gods verbond aan het einde der wereld. Dit ziet vooral op den groei van Gods volk in geestelijken zin. Ook uit oogpunt van getal zal de vervolging der wereld vruchteloos blijken te zijn. Nimmer zal het de machten der duisternis gelukken om de zaak van God uit te roeien. Toch ziet dit vooral op geestelijke ontwikkeling. Dit "groeien door verdrukking" is vanzelf niet het doel der wereld. Die heeft het gemunt op den ondergang van Gods zaak. Die zoekt de vernietiging van het volk des Heeren, de uitblussing van het licht dat van boven is, de verstomming van alle getuigenis in zake de heerlijkheid en lof des Heeren, de uitroeing van de zaak van Gods verbond. Maar, niettegenstaande dit doel der wereld, het resultaat is het tegenoverge-

stelde. Want God alleen regeert. Hij alleen heeft het bewind in handen. Daarom is de zaligheid van Gods volk zeker. Immers, daar God alleen regeert en alles doet naar den wil Zijns eeuwigen welbehagens, is ook onze eeuwige verheerlijking in Zijne handen. De vraag is niet wat de duivel wil of wat ook het doel der wereld mag zijn—de wereld is slechts dienaar en onderworpen aan den wil des Heeren. De zekerheid van onze zaligheid ligt enkel en alleen in God. En God is Jehovah, Die Zijn verbond zal handhaven ook door de verdrukking der wereld. Want de Heere is de eeuwige Zijnde, de Onveranderlijke in betrekking tot Zichzelf en daarom in betrekking tot Zijn volk. Hij heeft Zijn volk lief met een eeuwige liefde en zal hen nooit begeben of verlaten. Die God is tevens de Almachtige, de alleen Machtige. Niemand kan Zijn wil wederstaan. Hij wil en kan Zijn volk redden, niet slechts in weerwil van de machten der duisternis, maar zelfs door de goddelooze wereld. Bovendien, de Heere, Die zoo getrouw is als sterk, is ook de Alwijze God, Die niet alleen door onwederstandelijke genade Zijn uitverkoren volk tot de eeuwige zaligheid leidt, maar Die door de beste middelen Zijn eeuwig doel weet te bereiken. Daarom moeten alle dingen als middelen dienen ter volmaking van Zijn eeuwig verbond. “Groeien door verdrukking” legt echter, ook den nadruk op het feit dat het volk Gods, zelfs temidden van de verdrukking, geestelijk toeneemt. Dan, wanneer de macht der duisternis woedt, de verdrukking toeneemt, de haat der wereld zijn climax bereikt, klemmt het verbondsvolk des Heeren zich des te vaster aan hun God. Hun geloof in Christus Jezus wordt vernieuwd; hunne hope in Gods belofte als den eenigen grondslag hunner zaligheid ontvangt nieuwe kracht; hunne verwachting van de heerlijkheid die eenmaal geopenbaard zal worden wordt versterkt. Dan, wanneer de goddelooze wereld zich opmaakt om de zaak van Gods verbond aan te vallen, wordt de kerke Gods genoodzaakt om haar eenige uitkomst te zoeken in den God der volkomene zaligheden. Dan zoekt men eene schuilplaats bij den Allerhoogste, en vernacht men in de schaduw des Almachtigen. En vooral dan ervaren wij bij vernieuwing de heerlijke zekerheid van des Heeren beloften alsook den rijkdom des heils dien we bezitten in den Heere Jezus Christus. Dit leidt ons vanzelf tot een derde gedachte in dit gedeelte der Schrift opgesloten.

EEN HEERLIJKE VERDRUKKING

We lezen in Exodus 2:23, 24: “En het geschiedde na vele dezer dagen, als de koning van Egypte gestorven was, dat de kinderen Israels zuchtten en schreeuwden over den dienst; en hun gekrijt over hunnen dienst kwam op tot God. En God hoorde hun gekerm, en God gedacht aan Zijn verbond met Abraham, met Izak, en met Jakob.” De tijd was aangebroken wanneer de Heere, hoorende het gekerm van Zijn volk,

Zijn verbond zal gedenken om hen te redden en te leiden uit het land van Egypte tot in het land van Kanaan. De Heere redt de Zijnen door hun gekerm, niet van wege hun gekerm, ook niet als afhankelijk van hun geschreeuw, want we lezen in Gods Woord dat Hij ons antwoordt alvorens we naar Hem roepen. Maar wanneer God Zijn volk verlost dan geschiedt dit tot de glorie van Zijnen Naam, het werk des heils wordt in hunne harten gewerkt, alzoo dat zij hunne oogen richten op God en van Hem alleen hun heil verwachten. En de Heere openbaart Zich dan als den eenigen Verlosser van het volk Zijns verbonds.

Let wel, de kinderen Israels zuchtten *van wege den dienst*. Ze waren vreemdelingen in Egypteland. Kanaan was het beloofde land dat hun tot eene erfenis geschonken zou worden. Maar Egypte, en vooral Gosen, was een goed land uit aardsch oogpunt. En we mogen veilig concludeeren dat de verdrukking noodig was, niet alleen opdat Farao het volk zou laten gaan, maar ook opdat Israel zou willen gaan. Deze toestand des volks komt duidelijk tot openbaring wanneer Mozes en Aaron later van Godswege geroepen worden om te verschijnen voor den machtigen vorst van het Egyptische wereldrijk. Daarop verzwaart de koning de lasten des volks, en het volk Israels murmureert tegen de knechten des Heeren. Het volk Gods, genietende wat het volk ook zou kunnen begeeren naar het vleesch hadden het goed in het land Gosen. De verwachting van Gods belofte, de verlanging naar het land van Kanaan brandde niet in hunne harten, waren in gevaar om vervangen te worden door de heerlijkheden en vleeschelijke lusten van Egypte. Daarom, wat Israel betreft, wordt deze verdrukking van den Heere aan Zijn volk toegezonden, opdat ze vrijgemaakt mogen worden van deze aardsche banden om voorts hunne harten te vestigen op de beloften Gods. En het gevolg is dat de kinderen Israels, door middel van de verdrukking, schreeuwen tot God. Jehovah hoort hun gekerm en zal hunne verlossing realiseren.

Ook deze waarheid mag het volk Gods aller eeuwen wel ter harte nemen. We zijn dan het volk Gods en vreemdelingen in het midden der wereld. Maar het geschiedt zoo dikwijls dat we in deze wereld willen wonen in plaats dat we slechts reizigers zijn door deze wereld tot in het eeuwige Zion. Als volk Gods zijn we slechts in beginsel vernieuwd. Er is nog zooveel in ons hart en leven dat ons trekt naar de aardsche heerlijkheden rondom ons. We zijn dan zoo vergenoegd. De beloften des Heeren vergeten we. Het geloofsleven verslapt. De verlangen naar de stad die fundamenten heeft wordt vervangen door het zoeken van de dingen die beneden zijn. En het gevolg van zulk geestelijk achteruitgaan moet wel hierin bestaan dat de vrede die alle verstand te boven gaat door ons niet ervaren wordt. Dan, in Zijn grondelooze barmhartigheden, stort de Heere Zijn volk in het midden der verdrukkingen. Die zijn noodig van wege ons aardsch vleesch,

Opdat wij, de wereld bij vernieuwing verlatende, mogen schreeuwen tot God om verlossing. Dan vergeeft de Heere ons onze ongerechtigheden, en wordt ons geloof in Zijn heerlijke beloften vernieuwd. Dan mogen we ons wederom verblijden in Zijn eeuwige liefde en trouw. Dan mogen we Hem in liefde aanschouwen, en zijn we nogmaals verzekerd dat we meer dan overwinnaars zijn door Hem Die ons liefgehad heeft.

H. V.

De Gruwel Der Verwoesting

Op twee uren na een wereldbrand.

Reeds waren de legers der mogendheden verzameld aan de verschillende grenzen. De groote en kleine kanonnen zwegen nog wel, doch hun voeder lag opgestapeld om straks dood en vernieling uit te braken. Vliegtuigen, geweren, schepen; bommen, granaten, kogels; menschen en beesten waren bij de millioenen in gereedheid gebracht. Hitler raasde in het sportpaleis; Chamberlain sprak zachtken—en de geheele beschaafde (?) wereld hield den adem in. De uren kropen langzaam doch zeker voorbij; het doodelijk uur naderde. Bange stonden heeft de wereld doorleefd.

'k Heb geluisterd naar de radio-berichten; 'k heb de couranten gelezen; 'k heb geluisterd naar de gesprekken wel twintigmaal gedacht aan dien melancholischen oorlogszang der jaren 1914-'18: "Wishing for the war to cease!" Of misschien is het: "Praying for the war to cease!" Ik weet het niet meer: het is al weer zoo lang geleden. Ik wilde alleen dit maar hiervan zeggen: ik heb gevoeld de angst der wereld. En dan vooral en bovenal de wereldsche menschen die de wereldoorlog meegemaakt hebben. Uit dat oogpunt is het te verstaan, dat Chamberlain schreide en "The House of Commons" het uitbrulde toen men het nieuws hoorde, dat er een samenspraak zou komen van de "Big Four" te Munich. Men was doodsbang voor oorlog. Ook weet ik zeker, dat als men precies wist wat vernielingswerktuigen er klaar liggen in deze verlichte eeuw, men nog banger zou zijn voor oorlog.

Doch de oorlog is nog afgewend door den Almachtige.

Chamberlain's stem brak en de tranen vloeiden vrij langs zijn wangen. De leden van "The Commons" schreeuwden het uit. Europa en ook Amerika haalde weer adem. De "Big Four" vergaderden; verdeelden eventjes het land van den kleine der broederen—en de wereld keerde terug van den angst en de vreeze. President Benes treedt wel af; een kabinetsminister bedankt; een paar hooge regeeringspersonen worden bitter in hun spreken en hier en daar hoor ik wat ge-

mor en gemompel van lafhartigheid en verraad, de geheele wereld evenwel schijnt aardig tevreden te zijn en Hitler stapt met vasten tred het Sudetenland binnen; "Sieg Heil!"

Er zijn er zelfs die denken, dat vanwege het tafereel, juist afgespeeld, er hope is op een algeheele oplossing van Europa's probleemen. Die menschen droomen van het Utopia der volkeren. Dit zou dan de laatste stuip-trekking geweest zijn van het vuige beest, de hebzucht of de zelfzucht. Van nu aan zal de gouden regel de maatstaf zijn der volkeren. Vooral het beeld van dien zachtzinnigen Chamberlain geeft hoop op zulk een staat, zegt men. Zie, zegt men, zet zulke edele mannen aan het hoofd van alle regeeringen en de gelukstaat der volkeren zal aanbreken en hunne vrede zal geen einde hebben.

Nu is dat natuurlijk klinkklare onzin.

Iemand die zijn Bijbel kent weet wel beter. En allen die verlichte oogen des verstands bekwamen hebben veel meer gezien en dieper geblikt dan de wereld. Hebben zich ook geërgerd aan veel en velerlei. Vooral als men de verschillende verklaringen van deze catastrofe hoorde of las. De een zegt: Het Versailles verdrag is de oorzaak van al deze "post-war" ellende. Een ander zegt: "Hitler is crazy!" (Dit laatste gezegde maakte den titel uit van zeker courantenartikel). Nog weer anderen zeggen: Het ging niet allereerst om Czecho-Slovakije; het was een worsteling tusschen de dictatorische en democratische staten.

Nu maakt het niet veel verschil wie van deze stemmen gelijk heeft, want al die verklaringen en pseudo verklaringen hebben dit met elkander gemeen, dat ze de dingen bespreken aan de oppervlakte. Zoo sprekende en oordeelende mist men de ware oorzaak. Ook is het niet zoo, dat er eigenlijk twee oorzaken zijn: de eene is dan de oorzaak zooals de mensch die ziet en de andere de oorzaak Zooals God en Zijn volk die zien. Er is slechts één zuiver gezichtspunt en dat is het blikken van den Almachtige. En Hij vergunt ons een blik te slaan in de diepte door Woord en Geest.

Als men de ware oorzaak weet en ziet, dan ergert men zich vooral aan de hulde die geboden wordt aan Chamberlain. Hij is de held van het uur, zegt men. Nu, ik moet U eerlijk verklaren, dat die man de misserlijkste figuur is in de geheele geschiedenis. Stelt U voor, Chamberlain, vertegenwoordiger van Groot-Brittanje, dat de halve wereld gestolen heeft, dat steden uitgemoord heeft, om goud- en diamant-mijnen geheele volkeren aan zich onderworpen, Chamberlain gaat naar Hitler om hem met zachte woorden te weerhouden van een strookje gronds te stelen. Maar Hitler wordt heftig en raast en tiert. Straks moet Chamberlain het aan Engeland vertellen: "Hitler is van plan om haastiglijk en ruw dat stukje gronds te stelen!" En als Hitler dan belooft om in zijn stelen niet haastiglijk maar kalm te zijn dan pinkt Chamberlain een traan uit 't loderig oog. Wat een misselijke geschiedenis! Het is

geen wonder, dat Mussolini gelachen heeft toen destijds Groot Brittanje bezwaard van gemoed was vanwege Ethiopia's verkrachting en roof.

Stelt U voor, iemand steelt duizend gulden, doch is bezwaard als een ander een dubbeltje steelt. En als de steler van dat dubbeltje belooft om in zijn stelen niet ruw te worden en er eerst eens met z'n vieren over te keuvelen en om dan eerst het dubbeltje kalmpjes in zijn zak te laten glijden, dan schreit de steler van duizend Gulden heete tranen van aandoening.

O ik weet wel, dat Chamberlain bang van oorlog was, doch dat doet aan de feiten bovengenoemd niets af of toe. Zoo staan de zaken. Hij kocht vrede. Doch ten koste van eerlijkheid, gerechtigheid en het land der kleinen.

Neen, Gods Woord heeft een woord voor het geheele tafereel dat zich afspeelde. Het is de gruwel der verwoesting. Ook maakt het weinig verschil, dat de oorlog niet losbrandde: we zagen den gruwel der verwoesting desnietteenstaande. Al wat er ter elfder ure geschiedde is het verplaatsen van de vreeselijke stonde die in Gods Raad vaststaat. De wereldbrand komt. En we hebben goed gezien, dat al het materiaal voor dien brand gereed ligt.

De gruwel der verwoesting.

Die verwoesting, naar luid der oorspronkelijke woorden is de verlating. En die begint in het hart. Haar uiteinde is bloed en tranen en de weedom der hellesmart, doch ze begint in het diepe hart.

Om het wezen van die verwoesting duidelijk aan te toonen ga men naar Genesis 6:5. Daar staat: "En de Heere zag dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was." Daar hebt ge het.

De gruwel der verwoesting naar haar wezen is een boos hart.

En de geschiedenis der wereld is een groote commentaar op dat oordeel Gods.

En de voleinding van dat booze hart is de Anti-Christ, als de mensch der zonde in den tempel zal zitten en zeggen: Ik ben God en niemand meer.

Die gruwel der verwoesting nu is verlating en dat komt van twee oorzaken.

God verliet den mensch en de mensch verliet God. En dan wordt dat hart van den mensch en het hart der wereld een woestijn. Dan is alles wat men in die wereld ziet gelijk aan een huilende wildernis.

Ik wil wel gereedelijk toestemmen, dat ge dit *zoo* maar niet kunt zien. Daartoe hebt ge oogen van noode die door Goddelijk licht bestraald worden. Indien dat licht maar flauwtjes schijnt, dan maken we allerlei fouten. Dan worden we zelfs zó dwaas, dat we gaan

spreken van gemeene gratie. Dan zeggen we, een oordeel vellend over zekere phasen van dien gruwel der verwoesting: "The good that sinners do!" (Perish the thought!) Om dit nu toe te passen op de misselijke geschiedenis die we nog niet lang geleden doorleefden, dan zeggen we: Die Hitler toont ons de boosheid van het verdorven hart, doch een Chamberlain doet ons een blik slaan in de nobiliteit van een mensch die versierd is met de gemeene gratie. Indien ge de dingen echter beschouwd in het licht van Gods Woord, dan komt ge tot een geheel ander oordeel. Dan vinden we veel meer boosheid bij Eduard Deladier en Neville Chamberlain dan bij Hitler en Mussolini. En nu denke niemand, dat we ook maar eenigzins die twee dictators in bescherming nemen, want we zijn er van doordrongen, dat beiden goddelooze menschen zijn die goddelooslijk goddeloosheden bedrijven. Doch hier lette men op: Die twee ministers van Frankrijk en Engeland bedrijven goddeloosheid onder den schijn van vredelievendheid. Indien ze waarlijk het goede voorstonden zouden ze gezegd hebben: Hands off Czecho-Slovakije! En tevens zouden ze beleden hebben, dat hun eigen vaderland in het verleden evengroote en grootere goddeloosheid bedreven had als Hitler op het punt stond te bedrijven. En zouden alles doen tot restitutie der verbrijzelden en bestolenen. Maar nu schreien ze wat en spreken zachtken. Nu vertrappen ze alle recht en loven God. Nu doen ze tot hun boosheid scheinheiligheid toe. Dat is grootere gruwel der verwoesting dan een razende Hitler of een trotsche Mussolini.

Neen, de geheele geschiedenis der wereld toont ons den gruwel der verwoesting. Alle deugd wordt vertreden, alle recht verkracht, alle heiligheid bezoedeld, alle goedheid gehaat.

Zoo was het in de vroege dagen der eerste wereld, die vervuld was met wrevel; zoo was het in de volheid des tijds waar de gruwel der verwoesting haar rouwe goddeloosheid doet zien en hooren in den brullenden Zoon van God. Aan dat kruis hangt de vertreden Deugd, het verkrachte Recht, de bezoedelde Heiligheid (denkt aan het speeksel) en de gehate Goedheid. En zoo was het tot den huidigen dag in de geheele wereld. En zoo zal het zijn tot op het uur van het schallen der bazuin. Doch dan zal die verwoesting afmetingen vertoonen zooals de wereld nooit vroeger zag. Zoo die gruwelijke dagen niet verkort wierden zou er geen vleesch behouden worden op de aarde. Nu alreeds wordt den toorn Gods geopenbaard van den hemel, doch dan zal de toorn Gods spreken in vallende sterren, een bloedroode maan, stikdonkere duisternissen en een wereld die in haar geslachten rouw bedrijft. Alle geslachten der aarde zullen dan weenen van wege de verlating Gods. En weenende en tandenknersende zal de gevallen wereld wegvlieden naar de voleinding der gruwelijke verwoesting en dat is de tweede dood: de put die brandt van vuur en sulfer.

"In het nu wat worden zal!" Zalig is de mensch die dat einde nu al ziet. Het wordt U door God voor oogen gemaald in het Woord en dat Woord wordt geschiedenis voor Uwe oogen. Ziet ge het? Ge kunt de hel nu al zien in de goddeloosheid rondom U, hetzij ze als een brullende leeuw U doet sidderen of als een engel des lichts fleemt en vlijt. Ge ziet in beiden de verlaten Gods en het godverlaten hart.

Let er toch op, dat de wereldbrand door die wijze (?) mannen bezworen wordt *zonder het Kruis van Christus*. Het is een huis gebouwd op het zand.

Tegenover die gruwel der verwoesting staat "the beauty of holiness". Afgescheiden van de zonde en het vuile en toegewijd aan God en het lieflijke het schoone en het welluidende.

Komt, zingt het met de koren die voor Gods troon staan:

O God, hoe lieflijk zijt G' alom,
Uit Uw verheven heiligdom!
Aanbidd'lijk Oppervezen!

Dan geen gruwel der verwoesting, doch dan wandelt ge in Eden's eeuwig lusthof.

Mijne nieren verlangen zeer in mijne schoot.
G. V.

IN MEMORIAM

The Ladies' Society "Dorcas" mourns the loss of one of its faithful members,

MRS. ETTA HOUWERZYL

We hereby wish to express our heartfelt sympathy to the sorrowing children. May the God of all grace sustain and comfort them in their present sorrow.

The Society also wishes to express its heartfelt sympathy to one of its members, Mrs. L. Klammer in the recent bereavement of her beloved father,

MR. H. BROWER

May the heavenly Father Who doeth all things well, comfort and sustain her and her loved ones in their sorrow.

Mrs. G. M. Ophoff, Pres.

Mrs. M. Wiersma, Sec'y.

Byron Center Mich.

De Schijn Des Kwaads

Ik denk, dat meer dan een onzer lezers hebben wel eens de vermaning gehoord "Wacht u voor de schijn des kwaads". Niet alleen van den kansel in predikatie, maar ook van de lippen der broeders, die u dan willen vermannen, om niet alleen het kwade alzoodanig te schuwen, maar ook u te wachten voor datgene, wat wel niet kwaad is, maar toch kwaad schijnt. We zouden ons dan moeten wachten voor alles wat kwaad schijnt in de oogen van anderen, al zien we zelf geen kwaad in zeker doen. Dan zullen we toch om anderen wil dat schijn-kwaad verachten, geen deel nemen aan dat schijn-kwaad, en alzoo gehoor geven aan het vermaanwoord van den Apostel Paulus ons beschreven in I Thes. 5:22.

Zulke vermaningen behooren toch niet thuis bij ons, daar ze niet berusten op een zuivere en gezonde uitlegging der Schrift. Wel hoort men van de mond van Paulus, dat hij in der eeuwigheid geen vleesch zal eten, indien zulk doen een ergenis is voor de broeder. Zie I Kor. 8:13. Echter moeten we niet vergeten dat ook in dit laatst genoemde woord Paulus spreekt over het vleesch, dat der afgoden geofferd werd, het eten waarvan sommige zwakkere broeders in de gemeente ergerde. En met het oog op het winnen van den broeder, die zwak is, zoude Paulus zich onthouden van het gebruiken van dat aan-de-afgoden-geofferde vleesch. Daar is dus wel sprake van een zich onthouden van hetgeen opzichzelf geen zonde is, namelijk het eten van vleesch, doch met het doel om niet in de zonde te vallen van aanstoot geven den broeder die zwak is. Doch dat is niet het geval in de gemeente van de Thessalonicensen als Paulus vermaant: "Onthoudt u van allen schijn des kwaads". In dit woord heeft Paulus het oog op gansch iets anders, hetwelk we in dit artikelje, zullen trachten duidelijk te maken.

We willen dan ook allereerst vragen of ge uw Bijbel wilt nemen en opendoen bij I Thes. 5, en dat ge dan begint te lezen bij vers 12, lezende tot aan vers 24. En dan te letten hoofdzakelijk op de verzen 19 tot en met 22, waar we lezen: "Bluscht den Geest niet uit. Veracht de profetiën niet. Beproeft alle dingen; behoudt het goede. Onthoudt u van allen schijn des kwaads." De reden waarom we alle deze verzen bijeen nemen is omdat er een onafscheidelijk verband bestaat tusschen deze vier verzen, een verband dat we wel moeten inzien, indien we de kracht van de vermaning, om ons te onthouden van allen schijn des kwaads, willen voelen. Immers de vermaningen van de apostelen houden steeds verband met bepaalde misstanden in de gemeenten aan wie ze hunne brieven richtten. En als we de twee brieven van Paulus aan de Thessalonicensen nauwkeurig doorlezen, dan merkt men niets er van, dat de gemeente zich niet genoegzaam wachtte voor de schijn des kwaads, terwijl omgekeert er wel gewaarschuwd

wordt tegen het kwade en het booze. Zie b. v. hoofdstukken 4:1 tot 8 en 5:15.

Paulus schrijft in de verzen vanaf 12 over de goede relatie tusschen de voorgangers der gemeente en de rest der leden. "En wij bidden u broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uwe voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen; en acht hen zeer veel in liefde om huns werks wil." En verder schrijft hij aan diezelfde voorgangeren dat zij vermanen zullen de ongeregelde, de kleinmoedigen vertroostende, ondersteunende de zwakken en lankmoedigheid bewijzende jegens allen. En daarop volgen verschillende vermaningen betreffende beide voorstanders en gemeente. En deze vermaningen loopen uit op het: "Veracht de profetieën niet". Deze profetieën waren, even als in de gemeente te Corinthe, bijzondere gaven van Schrift uitlegging. Ze waren bijzondere gaven gegeven aan de gemeente inzonderheid in de dagen der apostelen. Deze gave mocht de gemeente nu niet verachten en de waarschuwingen daarin vervat niet naast zich neerleggen, anders was het gevaar meer dan denkbeeldig dat de personen, die deze gaven van profetie hadden, mismoedig zouden worden. Die gave der profetie zoude dan in hen ophouden te vloeien.

Nu moeten we niet vergeten dat de Geest van Christus, die in de gemeente op bijzondere, krachtige wijze werkte ten tijde der apostelen, deze gave van profetie uitdeelde. Ze was een gave des Heiligen Geestes, gegeven tot opbouw en versterking en instructie der gemeente. En zodoende laat de apostel de vermaning daarop volgen: Bluscht den Geest niet uit. Iets dat zeker nooit zoude kunnen slaan op het uitblussen van den Heiligen Geest, die aan de verhoogde Christus geschonken, uitgestort was in de gemeente op Pinksteren. Want die H. Geest was in de gemeente uitgestort om altijd bij haar te blijven, zou haar dus nimmer meer verlaten, en zoude haar in alle waarheid leiden. Die H. Geest nam het alles uit den Christus. Alle heil, dat door Christus verdiend was in zijn lijden aan het kruis, werd uit die Christus genomen, en uitgedeeld aan de gemeente. De H. Geest nam uit Christus alle gerechtigheid en heiligheid, alle wijsheid en liefde, alle genade en waarheid en deelde die mede aan de gemeente, zoodat de gemeente ook onderwerpelijkg deelgenoot werd van alle heil, dat ze voorwerpelijkg in Christus bezat. Door dien Geest werd de gemeente wedergeboren en geroepen, het geloof geschonken en door dat geloof gerechtvaardigd, om vrede te hebben met God door Christus Jezus onzen Heere. **DIE GEEST WERD NOOIT UITGEBLUSCHT.** Want Hij, die een goed werk in u begonnen heeft, zal het voleindigen tot op den dag van onzen Heere Jezus Christus.

Doch die Geest gaf ook bijzondere gaven aan de gemeente, waaronder de gave der profetie niet de minste was. Wel was deze gave niet permanent. Zooals we eerder opmerkten, werden deze bijzondere gaven gegeven aan de kerk zeer bijzonderlijk ten tijde der apos-

telen. En met het oog op deze bijzondere gaven der profetie, zegt de apostel: Bluscht den Geest niet uit.

Nu waren er aan de andere zijde ook sommigen die die gave der profetie NIET hadden ontvangen, doch die toch meenden te kunnen profeteeren. Veel Schrift uitlegging werd aan de gemeente geboden, die niet deugde. Wel terdege moest de gemeente critisch luisteren naar zulke profetieën. De gemeente mocht en moest alle profetie toetsen aan de leer, die ze van Paulus had ontvangen. Want de gave van het apostelaat stond boven aan de lijst der gaven, die Christus door Zijnen Geest had gegeven aan de gemeente. Immers wordt de gemeente gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Christus de uiterste hoeksteen is. En daarom moest ook alle Schriftuitlegging worden getoetst aan de leer der apostelen. Zoo kan Paulus dus ook verder vermanen: "Beproeft (of toetst) alle dingen". De gemeente moest beproeven en aldus onderzoeken, of deze of die profetie wel deugdelijk was, en de proef der waarheid kon doorstaan. Zoodat de zin van het laatste gedeelte van vers 20 en vers 21a wel degelijk is: veracht de profetieën niet, maar toetst ze wel degelijk.

Nu bestaat er een soortgelijk verband tusschen het laatste gedeelte van vers 21 en vers 22, waar we lezen: "behoudt het goede. Onthoudt u van allen schijn des kwaads." De gedachte is dan zeer duidelijk. De gemeente moet BEhouden al het goede, niet alleen van de apostelen, maar ook van de profetieën, en daarentegen moet de gemeente zich ONThouden van alle kwaad, in welke verschijning ook.

Uit deze exegeze is het overduidelijk, dat Paulus hier niet aandringt om ons te onthouden van de dingen, die wel goed zijn, maar aan welke dingen dan een schijn des kwaads verbonden is. Integendeel, Paulus wil hier, dat de gemeente zich onthoudt van alle kwaad, als daar zijn kwade profetieën, kwade gesprekken, kwade overleggingen, kwade leeringen, kwade schriftuitleggingen, kwade getuigenissen, of in een woord: alles, wat kwaad is.

Wel mag nog verder gevraagd worden: is het dan nog noodzakelijk voor Paulus dat hij zulk een eenvoudig vermaan richt aan een gemeente, die zoo hoog stond in het geestelijk leven? Ligt het niet in den aard der zaak dat een gemeente het goede behoudt en het kwade veracht? En moet zulk een vermaan, het slot, de conclusie zijn van al de vermaningen die hij aan de gemeente richtte? Ja, indien het kwade zich vertoonde in zijn ware gedaante, zouden we zulk een vermaan, overbodig achten. Immers als het op het brutale, afzichtelijke, het gemeene der zonde aankomt, dan wendt zich een hoogstaande, geestelijke gemeente daarvan wel af. Dan ZAL zich het kind Gods wel onthouden van het kwade. Maar. . .

De zonde en inzonderheid de ketterij, de valsche leer, vertoont zich bijna nooit in haar waren aard. Het kwade draagt gewoonlijk een masker. Het booze

dient zich meestal aan als het goede, en de booze vertoont zich in den regel als een engel des lichts. De verkondiger van valsche leer en valsche profetieën komt voor den dag als een die het goede voor u zoekt, uwe zaligheid betracht, de eere Gods bedoelt, terwijl hij in de werkelijkheid het kwade voor u, zoekt niet tracht naar uwe zaligheid maar naar uw verderf, en bedoelt nooit de eere Gods (hoe zou het kunnen) maar bedoelt de eere alleen van de Overste dezer wereld. Dat mag zijn persoonlijke intentie wel niet zijn, maar zoo is het in de werkelijkheid toch. Hoe dit ook zij, de apostel wil hier eigenlijk zeggen, dat het kwaad nooit goed is en het goede nooit kwaad is. Welke mooie vormen het kwade ook kan aannemen, kwaad is kwaad in welke gedaante of vorm het ook voorkomt. Bijvoorbeeld, gierigheid kan dan wel zuinigheid heeten, maar het is en blijft toch gierigheid, of de humanist kan wel de voorstander van humaniteit heeten, maar hij is en blijft de goddelooze, die God noch Zijn gebod eert. Onthoudt u van alle schijn des kwaads, en wees in dat alles niet bedrogen, maar beproeft alle dingen en behoudt alleen het goede, met verwerping van al het kwade in welke verschijning dan ook.

Er is echter nog iets anders, waarop wij de vinger moeten leggen in dit verband. Meer dan in eenig andere brief van den apostel Paulus, handelt hij in den brief aan de Thessalonecensen, over de wederkomst van Christus met de daarmede gepaard gaande teekenen van die wederkomst. Reeds aan het begin van dezen brief spreekt hij van de hooge verwachting, die de gemeente koestert betreffende Jezus, "die ons verlost van den toekomenden toorn". Verder heeft hij geschreven over de toekomst des Heeren, waarin God degenen, "die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen (zal) met Hem." "Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den Hemel: en die in Jezus gestorven zijn, zullen eerst opstaan: Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzoo zullen wij altijd met den Heere wezen". En tot dat onderwerp van des Heeren toekomst gekomen zijnde, wordt die toekomst dan ook de centrale gedachte van hoofdstuk 5, en zijn al de vermaningen in dit hoofdstuk voorkomende, te beschouwen en toe te passen in dezen voege.

Als we dan ook spreken van de onthouding van allen schijn des kwaads, dienen we wel voor den aandacht te houden, dat Paulus getrouw is aan den opzet van zijnen brief, en dringt Paulus deze vermaning aan met een herinnering aan de wederkomst des Heeren. Immers we lezen dan ook onmiddellijk na deze vermaning tegen de schijn des kwaads, dat de gemeente ziel, geest en lichaam "onberispelijk beware in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus." In dat licht ontvangt de vermaning een dubbele beteekenis. In de eerste plaats beteekent ze, dat bij de nadering van des

Heeren komst, het kwaad ook meer en meer voorkomt onder den schijn van goed. Inimmers in den tempel zal hij namelijk, de zoon des verderfs, verschijnen. Hij zal zich tegenstellen en verheffen boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt, alzoo dat hij "in den Tempel Gods als een God zal zitten, zichzelven vertoonde, dat hij God is." Dus de antichristelijke macht zal verschijnen in zijn hoogst-voor-de-christenen-aantrekkelijkste openbaring. Dat kwaad zal zich het meest in de laatste dagen openbaren als licht. Het anti-goddelijke zal zich goddelijk voorstellen, en het anti-christelijke zal zich christelijk voorstellen. Het allergruwelijkste bedrog zal dus gepleegd worden, en in de antichristelijke kerk zal het kwaad als goed worden voorgesteld. ONTHOUDT U VAN ALLEN SCHIJN DES KWAADS.

En in de tweede plaats wil deze vermaning in verband met de wederkomst des Heeren ons zeggen, dat die komst zal zijn zonden masker of vervalsching. Want voor Hem, de Christs uit den hemel, zijn alle dingen naakt en geopend. Voor zijn aangezicht kan er geen valsche schijn zijn. Niets en niemand bedriegt Hem, die komt in alle majesteit. De anti-christ kan niet *als* een Christus voor God verschijnen, alhoewel hij dat wel kan doen voor menschen-kinderen en ook wel voor de kinderen Gods. Daarom ook vallen alle vrome kledjes van den innerlijk bedorven mensch af, als Hij verschijnt blinkende. Men kan de Alwetende God niet blinddoeken. Daarom wacht U voor allen schijn des kwaads, ook in uzelf, want alle schijn valt weg bij Zijn komst op de wolken des hemels. Beproeft dan ook alle dingen, en alle leeringen der menschenkinderen vandaag. Vele anti-christussen zijn er nu reeds. De tempel Gods op aarde is er vol van. Toetst dan en beproeft en behoudt het goede en onthoudt u van allen schijn des kwaads.

L. Vermeer.

IN MEMORIAM

Op den 17den October behaagde het de Heere plotseling uit ons midden weg te nemen, onze geliefde broeder en medelid.

ADAM BUMA

in den ouderdom van 55 jaar.

Temidden van ons verlies mag het ons een groote blijdschap zijn, dat wij hem mogen gedenken als een voorbeeld in woord en wandel.

Alle eere en dank zij Gode, die Zijn vrije genade in hem, aan ons alleen zoo rijkelijk bewezen heeft.

Namens de Mannenvereeniging te Bellflower, Calif

John Benkendam, Sec.

Bellflower, Calif.

Ingezonden

Doon, Iowa

November 2, 1938

Eben-Haezer,

Ja, want tot hertoe heeft de Heere ons geholpen. Veel waren de moeiten die we als gemeente ondervonden in de jaren die achter ons liggen. Moedeloos zaten we menigmaal terneer niet wetende of we verder zouden kunnen bestaan. Maar Gode zij dank tot op den huidigen dag staan we, dankbaar voor het goede hetwelk de Heere bij ons heeft gedaan.

In het voorjaar van 1937, ging Ds. Lubbers van ons heen om te arbeiden in Pella, Iowa.

Daar stonden we als kleine groep, herderloos. Maar de opperste Herder zorgde. Zorgde altijd, ook al was ons oog door de moeilijkheden, die we ondervonden daarvoor menigmaal gesloten. Het was dan ook Ds. J. Van der Breggen die ons verblijdde door tot ons te komen.

Op den laatsten Augustus arriveerde Z. E. W. met zijne gade, in ons midden.

Op September 2, mochten we dan bevestigd zien: uwe oogen zullen uwe leeraars zien.

Ds. Gritters van Sioux Center ging ons voor in gebed in het lezen van Gods Woord.

Daarna sprak onze Consulent Ds. Vermeer ons toe naar aanleiding van I Tim. 4:16, waarna Ds. Cammenga onzen leeraar bevestigde in de bediening van de gemeente te Doon.

Op Sept. 11, deed Z. E. W. zijn intree predikatie. Textwoorden voor de morgendienst waren Jes. 58:1. Nammidag Rom. 1:16.

Duidelijk deed de leeraar uitkomen, hoe steeds de bazuin moet gehoord worden, om Jakob hunne zonden te verkondigen.

In den namiddagdienst ook werd zeer schoon verklaard, hoe het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is een iegelijk, die gelooft.

Zoo hopen we dan verder te gaan in de kracht des Heeren dankbaar voor de gunst die de Heere ook hierin ons weer heeft bewezen.

Geve de Heere dat zijn zegen moge rusten ook op het werk door Ds. J. Van der Breggen verricht hier te Doon tot in lengte van dagen.

Namens de Kerkeraad

van Doon, Iowa.

Riders-Along

In the September issue of *De Heraut*, H. V., writing on "Het Ambt Aller Geloovigen" uses a figure which only too conspicuously describes the Church-life in many of our churches today. H. V. is agitating against the corrupt conception many people entertain in respect to the Church and its function in this world.

Here is the figure, an illustration applicable enough to be of value to us and our churches.

Says H. V. many church members consider the church a train, traveling toward heaven. In that train one may see a variety of passengers. One passenger is taking a nap, the second is looking out through the window, while a third is off in a corner reading a book. In the train there are a few that are active, such as the machinist and the conductor, but all the rest are lounging, idly riding along to heaven.

And thus: "riders-along."

I often wonder if by and large we are not addicted to that view. The pastor, the elders and the deacons, a few assistants together with a few that happen to have to serve on committees. . . they have something to do in the Church. But the rest of us idly ride along, with nothing more to do than look out through the window together with making an occasional remark about the attractiveness or unattractiveness of the scenery. The "riders along" can safely leave it to the few active ones to do what is to be done. And in the practise of many a church it works out exactly that way. In a train this works out alright. But the Church is not a train.

Scripture certainly does not call the Church a train which is here only to serve the purpose of taking us to heaven. If that were true it would have served its purpose and could cease functioning when finally this world has come to its end. And just the opposite is true, for Scripture everywhere shows us the Church triumphant as busy functioning.

The Church in Scripture is not for man but for God. It is not here first of all for you and me but for God. It is not meant to serve me first, but God. It is the Body of Christ Jesus. The Church is God's servant. Even as the human body is the tool through which the soul operates, so the Church is the instrument through which the Spirit of Christ Jesus operates. And thus she is the servant of God. She serves to tell God's praises. She is the servant through whom God glorifies Himself, through whom God crushes the head of the serpent, puts to shame the proud and wise of this world, casts down the thrones and principalities, through whom God gathers His elect from everywhere. Not a train therefore, but an active and willing servant of the living God through the Spirit of Christ that is in her.

Neither does the Scripture allow riders-along.

Are you a Christian?

Indeed, you say.

Well, then the Heidelberg Catechism asserts that you are an office-bearer in the Church. The Church member is an office-bearer, never a rider-along. He is to be engaged in active service. Just because he is not an elder or a deacon, that does not mean that he is nothing and therefore has no office and no duty. We confess in respect to the Church "that I am and forever shall remain a living member thereof". It says a LIVING member. To be a living member certainly includes that we, each and everyone of us, is to be activated to service by the Spirit of the risen Lord now operating in the Church. And our service, the service of all of us is the office of all believers. All having the unction and all sharing in that life of the Spirit, there cannot be in the Church those "riders-along". There are perhaps that ride along but they cannot rightly call themselves Christians.

The Church not only is a body, but also lives and functions as a body. The work I do is not done by anyone of my members in exclusion of all the rest, but I do that work only through collaboration of all the members of my body. Suppose you are a factory worker and you use chiefly your hands. . . . would you say that the feet have no service in your life? All the members of your body must so labor together that you can perform your task. If your eyes fail, no matter how willing your hands, they too will fail; if your stomach fails, your hands will be idle soon enough. Not only does each member play its part but all members must collaborate to make it possible for your hands to do the work expected of you. So it is also in respect to God's Church. It has the high calling of God to obey, it must function, not a member here or there, but the Body must function, and each member in his or her own appointed place.

It remains therefore for each of us to know or to find the place which God has assigned to us in the Body of Christ, and there function as faithfully and as willingly as do the angels in heaven.

No riders-along, but Christians. . . . that is what the Church needs.

M. G.

NOT POOR

Call me not poor; I nothing lack,

For lo, a voice divine

Has made me feel that I am His

And told me His is mine.

The Mystery Made Known

The astounding truth so little cherished by the Church, so often obscured by the philosophies of man, yet so richly attested by the Word of God is, that all things are now already even as they ever shall be. That is, that the Church possesses now in principle all things which she ever shall possess in the fullest realization in heaven. This fact, that God *has* blessed us with *all* spiritual blessings in heavenly places in Christ causes the apostle Paul in Eph. 1:3 to exclaim: Blessed be God! And again in the verses 9 and 10 he speaks of the mystery of God's will made known to us, "that in the dispensation of the fulness of times He might gather together in one all things in Christ, both which are in heaven and which are on earth."

All spiritual blessings are now the possession of the Church, for God has blessed her with *all* those blessings when He took the resurrected Christ into heavenly glory. God blesses our glorified Lord with the Spirit of Promise and continues to fill Him with blessings which He as a reservoir of blessedness showers down upon the Church. Even as Christ, the Head of the Church, is blessed, so all blessings are the possession of the Church, which is His body.

Some of those blessings the apostle set on display in the verses that follow verse 3. One of them is, that the saints are holy and blameless before God. He sees no sin in Jacob and no transgression in Israel, but regards them as they actually are in Christ, a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation and a peculiar people. Another blessing which the Church possesses is, that she has the adoption of children by Jesus Christ unto God. God has taken her unto Himself as His family to reflect the image of His countenance, dwell in His house, be heirs of salvation and have right to eternal life. And still a third, that they have been graced, made acceptable in the Beloved. God has endowed them with His grace, made them beautiful even as He is beautiful, placed them attractive and well pleasing before Himself, so that He finds His delight in them as His children. And finally, the Church can boldly testify that she has redemption through Christ's blood, knowing that her sins are blotted out and forgiven according to the riches of God's grace.

Emphasis must continually fall on the fact that she has those blessings in Christ. For in Christ God chose the Church, and each individual in the Church, from eternity according to sovereign good pleasure. Each individual received a God-given place in the body, so that the fulness of the organism may be realized according to God's sovereign design. In divine foreknowledge God predestined His Church unto the body of Christ and the family of God. And the deepest source even of this eternal purpose lies in Grace, as an attribute of God Himself, whereby He is beautiful

and glorious in Himself and wherein He from eternity to eternity overflows toward us in all wisdom and prudence.

God has realized His eternal purpose with Christ by blessing Him now with all the blessings of the Church in heaven. Centrally we are blessed with all spiritual blessings in heavenly places in Christ, for God has gathered together all things both in heaven and on earth under one head in Christ. The mystery of His will is made known to us. Blessed Church of the new day!

All things are united under one head in Christ.

Sin created disharmony by tearing asunder all things in heaven as well as on earth. According to the evident teachings of Scripture the angels in heaven were created as an organized unity under one head. Each angel held his own particular place in relation to all the others, the one was subject and subservient to the other. Possibly Satan himself stood at the head of this organized unity. When sin entered into the realm of the angels the unity was broken, so that not only a chasm was formed in the angelic hosts, but they were all thrown into disharmony with one another and out of their proper relation to God. In the restitution of all things it was necessary that, even though the faithful angels remained righteous and holy, and in that sense needed no reconciliation, nevertheless their harmony should be restored and they should be reunited under one head in perfect relation to God.

Likewise, sin brought disharmony on earth. Before the fall Adam stood as the head of all things. He was representative of the whole human race which should be born from him. But also organically all the earthly creation was united in him. Every tree which gave him food and every animal he named, stood in the service of God's image bearer, who was lord of all. They spoke to him of the glory of the Creator, they filled his heart with love to his covenant God, and they served him that he might return with praise and worship to God. They were not mechanically joined together, but so completely related to each other that all creation must share the common fate of Adam. When Adam fell the whole earthly creation lost its head and fell with him, subject to vanity. Therefore the wrath and curse which followed rest on the whole earthly creation, which groans and travails in pain together until now, awaiting the deliverance from the bondage of corruption.

The ages rolled by and all things in heaven and on earth continued to exist purely on the strength of God's promise, awaiting fulfillment. For some 4000 years heaven and earth stood in eager expectancy and almost impatient longing for that day.

Until the Son of God came in the likeness of sinful flesh. Christ, the anointed Servant, came to accomplish the work in God's house and to restore a new

order of things. The zeal of God's house consumed Him, for He had come to do the Father's will. By the blood of the cross God made peace and reconciled all things in heaven and on earth unto Himself. Col. 1:20. And as a reward on the accomplished work of the cross God "raised Christ from the dead and set Him at His own right hand in the heavenly places, far above all principality and power and might and dominion and every name that is named, not only in this world, but also in that which is to come." Eph. 1:20, 21.

The triumph of the cross overwhelmed Satan and his hosts, sending them in defeat under the eternal curse of God into hell fire. The angels which kept their estate in the eternal habitations were eternally and publicly justified. They share in the victory of the cross in this sense, that Christ is set at their head and they are once more organized into a perfect unity and in harmonious relation to God to worship with the Church about the throne. Each one serves in his proper relation to Christ, Who is the Head over all things.

But also on earth all things are reconciled to God by the cross. No more than Adam could fall without drawing the whole earthly creation with him under the curse, no more can Christ reconcile His own without reconciling the whole creation with them to God. Such was also the divine purpose, for God so loved the *world* that He gave His only begotten Son. Christ is set in the highest heavens as Head of His Church and all things are put under His feet. Therefore the apostle can assure the Church: all things are yours, and ye are Christ's, and Christ is God's.

Finally it shall be perfectly manifest that all things in heaven and on earth are united in Christ. In the new heavens and the new earth the whole glorified creation with the angels will serve the Church, which will be perfectly united with and subject to Christ unto the glory of God forever. But that which will be perfectly realized in the day of Christ Jesus is now, nevertheless, realized in principle.

Now is the dispensation of the fulness of times. All the times which preceded it flowed as a growing stream to empty themselves into the fulness of times. The hours that preceded, marked off the time according to the sovereign will of God until that last hour should come when all things would be united in Christ. Promises abounded, prophecies multiplied, types and shadows increased in number and significance in anticipation of the coming of that day. And now, having been fulfilled, they are displaced by a new order of things in God's house, where Christ is the Head of all things.

The mystery of God's will is made known.

It is a mystery, first of all, in this sense, that it could only become known to us by way of revelation.

Eye hath not seen, nor ear heard, neither have entered into the heart of man, the things which God hath prepared for them that love Him. The natural mind cannot understand the things of the Spirit, for they that are after the flesh do mind the things of the flesh, but only they who are enlightened by the Spirit do mind the things of the Spirit. Unto some it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but others must see and hearing not hear. For God has hidden these things from the wise and prudent and revealed them unto babes.

But, secondly, it is a mystery because it was hidden from the ages and generations which have gone before, even kept secret since the world began, only to be made manifest to the saints in this last time. Though the promise was given, it was not immediately realized; though prophets spoke of it, they too saw it only afar off; though types and shadows pointed the way, an impenetrable veil cut off the light of the new day from the dispensation of shadows. The closer they came to that day the plainer they discerned the distant objects, and yet they did not enter in. From their vantage point in heaven angels bent forward in eager expectancy, watching the unfolding of the counsel of God and the coming of that day, for they were desirous to look into it. Patriarchs longed to see that day, psalmists sang of it, prophets stood in awe and wonder, dazed and collapsing under the amazement of what they discerned afar off. Diligently they enquired and searched "as to what or what manner of time the Spirit of Christ which was in them did signify, when it testified before hand the sufferings of Christ and the glory that should follow. Unto whom it was revealed, that not to themselves but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them which have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven." I Pet. 1:11, 12. All these died in faith, not having received the promises, but having seen them afar off.

And even now it still remains a mystery, for the mystery is not yet fulfilled. We still see in a glass darkly and know in part, but finally in our glorified bodies in the new heavens and the new earth we shall see face to face and know as we are known.

Nevertheless, the mystery of God's will is made known to us. Sovereign will never determined to unite all things in the first Adam, as is evident even from the fact that he was made an earthly creature and set as head only of the earthly creation. According to His sovereign good pleasure God delayed the realization of His purpose. Even waited with fulfilling His promises until the dispensation of the fulness of times. The Serpent had to first lift up his head, ensued by a long and bitter struggle between the seed of the woman and the seed of the serpent. Gradually the way had to be prepared by promises, prophecies, types and shadows, even amidst a groaning under the law and

a longing for that day. Until finally God abounded with the fulness of the riches of His grace toward us in Christ Jesus. All the ages must testify of the glory and beauty of God as the God of all grace, with which He freely abounds toward His Church. The light of grace is thrown throughout all the ages on the dark background of sin and death. It is made known to us that God unites all things in heaven and on earth under one head in Christ.

Let us not confuse the matter by lending ourselves to the foolish fancies and philosophies of man. The wisdom and might of the world never stand side by side with the grace in Christ Jesus. Generalizing Christianity can only lead to confusion and to a final amalgamation with the world. Children of light cannot seek the things which are below, but must have their treasures in heaven. Light and darkness have no common basis. They are antithetically opposed to each other. Nor is grace ever promiscuously offered to all men in general. Christ gathers His Church, unites her with Himself, and unites all creation together with her, that heaven and earth may be united in one. He is the Head of the Church, which is His body, the fulness of Him that filleth all in all.

Small wonder that the angelic hosts burst forth with its "Gloria in Excelsis" above the Babe of Bethlehem. Of necessity they are present at the resurrection and again when He ascends to heaven to lead Him to the Ancient of Days. And just as eagerly they watch the gathering of His Church, so that there is joy in heaven when the lost is found and the dead are made alive again.

And through the Spirit of Christ in the Church we are blessed with all spiritual blessings, even as God blesses Christ in heaven. We have redemption through His blood, the forgiveness of sins. We have the adoption to children; are made holy and blameless before God. We are graced with God's grace and made accepted in the Beloved. It becomes the actual, living experience in the heart of the believers that all things in heaven and on earth are united in Christ. And according to the measure that we experience and taste this blessedness we respond with an ever recurring praise to the glory of His grace.

Blessed be God!

C. H.

A STEADFAST HEART

Keep my heart steadfast, dearest Lord
 Fore earth's allurements shine,
 And bid me turn mine eyes away
 From looking, into Thine.

Wilt Thou Disannul My Judgment?

JOB 40:7a.

The debate between Job and his three friends begins with chapter four and ends with chapter thirty-one. It is formed of three distinct groups of discourses. The first discourse in each group is of Eliphaz, the second of Bildad and the third of Zophar; but in the last group no discourse of Zophar appears. Job replies to each in turn. The speakers thus appear in the book of Job in the following order: a. Eliphaz (4 and 5), Job (6 and 7), Bildad (8), Job (9 and 10), Zophar (11), Job (12-14); a. Eliphaz (15), Job (16 and 17), Bildad (18), Job (19), Zophar (20), Job (21); Eliphaz (22), Job (23, 24), Bildad (25), Job (26-31).

Let us again have regard to the first response of Eliphaz to Job's violent language by which he cursed the day of his birth. The following excerpts from this response set forth the line of reasoning that runs through it:

"Behold, thou hast instructed many, and thou hast strengthened the weak hands. (Chap. 4:3).

But now it is come upon thee, and thou faintest; it toucheth thee, and thou art troubled.

Is not thy fear thy confidence, and the unrighteousness of thy ways thy hope?

Remember, I pray thee, who ever perished, being innocent? or where were the righteous cut off? (verses 4-8)

Shall mortal man be more just than God? Shall a man be more pure than his maker? (verse 17)

Call now, if there be any that will answer thee; and to which of the saints wilt thou turn?

For wrath killeth the foolish man, and envy slayeth the silly one.

I have seen the foolish taking root: but suddenly I cursed his habitation. (chap. 5:1, 2)

Then meet with darkness in the daytime and grope in the noonday as in the night. (verse 14)

Behold, happy is the man whom God correcteth: therefore despise not thou the chastening of the Almighty:

For he maketh sore and bindeth up: he woundeth, and his hands make whole.

He shall deliver thee in six troubles: yea, in seven there shall no evil touch thee. (verses 17-19)

Thou shalt come to thy grave in a full age, like as a shock of corn in his season.

Lo this, we have searched it, so it is; hear it, and know it for thy good". (verses 26, 27)

What now is the construction to be placed on this language of Eliphaz? Is it the language of gentle reproof or of suspicion or even of harsh crimination? Those who hold to the former view maintain that the opening language of Eliphaz is that of a true friend—

a pious friend who wished to soothe the sufferer, and yet mildly rebuke his violently complaining spirit. It is said that, together with astonishment and compassion, it manifests a tender diffidence. The statement, "Thou hast comforted many. . . . but now it comes to thee, and thou faintest. . . ." is said to be the mildest of rebukes, if a rebuke at all. The assertion, "Is not thy religion (fear) thy confidence; thy hope, is it not the righteousness of thy ways," is taken as an admission on the part of Eliphaz of Job's character of integrity, with the intimation that he should now derive comfort from the thought. What this friend means to intimate to Job is, "God does not mean to destroy you, for you are an innocent man; It cannot be therefore that you shall utterly sink under this trouble; all will come right at the last. Good men may suffer affliction, but where have you known the innocent to perish? 'Therefore hope in God; for thou shalt yet praise Him, Who is the salvation of thy face (thine open salvation) and thy God'." It is said that there is nothing forced in this view. It is conceded that there may have been, on the part of Eliphaz, a want of appreciation of Job's extreme suffering, but it seems the best thing he could do, and the best advice he could offer him under the circumstances. It is confirmed, so it is said further, by the repetition of the question in language still more emphatic, and intended to be still more assuring: "When were the righteous cut off—finally cut off? Cheer up, therefore, give not way to despair, God will not forsake thee," 'for thou art innocent'.

The sponsors of this view of Eliphaz's language, go on to say that it is not, on the part of Eliphaz and the other two friends of Job (Bildad and Zophar), a questioning of Job's righteousness, but an assuming of it, in fact, on the ground of which he should *yet* exercise hope in the divine restoring goodness. The doom of the wicked is not thy doom, o Job. The wicked has no religion (fear), no hope as thou hast. Severe as may be thy pains, thy case is very different from the men "who plough iniquity and reap mischief". Thou shalt not perish as these "roaring lions" of evil. He who breaks their teeth shall bind up his wounds. Therefore hope on. Yet, so it is said, though Eliphaz gives Job credit for his uprightness, he at once intimates that even Job, with all his uprightness, and though fully corresponding to that charming account given of his moral character in the prologue, cannot yet so stand upon his righteousness as to cry out against suffering—even extreme suffering—as though it were a strange injustice. Yet Job's case is far different, indeed, from that of those "lions" of iniquity to whom Eliphaz alludes,—those utterly godless transgressors to whom their utter perdition is but a "reaping of what they have sown;" but still Job is not righteous, he is not *pure* before God.

As uttered in a similar spirit are we asked to re-

gard much of Eliphaz's language of the fifth chapter; although, probably from some signs of impatience in Job, it seems to increase in severity: "Call now; is there any one who will answer thee" whilst indulging in such extravagant appeal? Who of the holy ones can listen to thy imprecatory language?" It is the foolish (evil) man whom wrath slayeth; it is the simple man whom envy (jealousy) killeth." This statement, it is said, furnishes the key to the train of thought, or the view Eliphaz took of Job's state of mind, as complaining of God, because men manifestly wicked had lived and died more free from pain than himself.

Such, it is held, is a fair interpretation of Eliphaz's first reply to Job. But is it? It can be shown from the two remaining replies of Eliphaz, that these first words of his are words of suspicion and even of incrimination indeed, and that the language to which he first gives utterance is thus to be construed as follows, "Job, thou hast sinned grievously; therefore art thou smitten and about to perish. But there is still hope for thee, if thou acknowledgest thy sin. Repent therefore and live. Be not provoked with God on account of His scourging thee. Desist from crying out against thy suffering as though thou hast been laid low without a cause. Can there be unrighteousness with God? Thou hast sinned. Abhor thyself. Thy carnal wrath will kill thee. "Behold, happy is the man whom God correcteth: therefore despise not thou the chastening of the Almighty."

It can be conceded that in the estimation of Eliphaz, Job in the heart of his disposition is a true saint. Yet his strong suspicion, yea, his conviction, is that Job, though a saint, has fallen and has been walking in the customary (cross) sins of the wicked. And to this suspicion, or rather, conviction, he gives expression, first in a kind of veiled, (chapters 4 and 5) and later in plain enough language—a language that leaves no doubt as to what his solution is of Job's pain. The reason of this pain is Job's sins. But even though Job were as upright as he says, he would still be deserving of the punishment that has overtaken him, as, since he dwells in a house of clay, he, in common with the best of men, is full of folly. But Job's folly is not of a kind common to all believers. There rests upon him the guilt of special, gross sins. Hence, it assuredly behooves Job to hold his peace and to humble himself under the mighty hand of God.

Let us shew from the two remaining discourses of Eliphaz that such is indeed his reasoning.

"Then answered Eliphaz the Temanite, and said, Should a wise man utter vain knowledge, and fill his belly with the east wind?

Should he reason with unprofitable talk? or with speeches wherewith he can do no good?" (verses 1-3).

Job, the speaker means to say, has brought himself

forward as a wise man. But the violence, noisy bluster and roaring of his discourses set him forth as a fool.

"Yea, thou castest off fear, and restraineth prayer (meditation) before God.

For thy transgression teachest thy mouth, and thou chooseth the tongue of the crafty.

Thine own mouth condemneth thee, and not I: yea, thine own lips testify against thee." (verses 4-6)

Job is here accused of destroying by his speech true piety. He permits his mouth to be taught not by the Spirit of God but by his transgressions, that is, by his corrupt heart. He chooses the tongue of the crafty and, as crafty offenders do, hypocritically sets himself forth as innocent, though he be guilty. Thus not the speaker (Eliphaz) but Job's very mouth, words, condemn him, and his very lips testify against him, that is, confirm the charge that he has committed iniquity.

"Are the consolations of God small with thee? is there any secret thing with thee?

Why dost thy heart carry thee away? and what do thy eyes wink,

That thou turnest thy spirit against God, and lettest such words go out of thy mouth". (verses 12-13)

The utterance "Are the consolations of God small with thee" reveal that the speaker regards the consolations of God such as he and his friends have been administering. Why does Job then not hearken? Why does he allow his sinful heart to carry him beyond himself? Why does he manifest such angry impatience by the winking, snapping or rolling of his eyes? Let Job consider that it is not against him (Eliphaz) that he turns his spirit (snorting) but against God.

"What is man, that he should be clean? and he that is born of a woman, that he should be righteous?

Behold, he putteth no trust in his saints; yea the heavens are not clean in his sight.

How much less the abominable and corrupt man, which drinketh iniquity like water." (verses 14-16)

This was spoken in reference to Job. He, according to the speaker, is that man who drinketh iniquity like water. Job is impure, ill-deserving. He has need of repentance, yet he will not repent.

In his final discourse, Eliphaz is even more severe in the sense that he openly charges Job with definite, atrocious crimes.

"Then Eliphaz the Temanite answered and said, Is not thy wickedness great? And thine iniquities infinite?

For thou hast taken a pledge from thy brother

for nought, and stripped the naked of their clothing.

Thou hast not given water to the weary to drink, and thou hast withholden bread from the hungry. But the mighty man, he had the earth; and the honorable man dwelt in it.

Thou hast sent widows away empty, and the arms of the fatherless have been broken.

Therefore snares are round about thee, and sudden fear troubleth thee;

Or darkness, that thou canst not see; and abundance of waters cover thee." (chap. 22:1, 5-11)

Here Eliphaz reproaches Job particularly and in detail with sins of a grievous character,—with sins of arrogance, of cruelty, and of injustice toward his neighbor. He thereupon affirms that the cause of Job's calamities and sufferings lie only in these sins. He then earnestly warns Job against pursuing any further his unholy thoughts and speeches, as otherwise his final doom, like that of all the wicked from the earliest times must be a terrible one. He says to Job:

"Hast thou marked the old way which wicked men have trodden?

Which were cut down out of time, whose foundations were overthrown with a flood:

Which saith unto God, Depart from us: and what can the Almighty do for them." (verses 15-17)

He concludes with exhorting Job to repent and to return to God, and to enter into the possession of the blessings promised by God to the penitent.

Says he to Job:

"Acquaint now thyself with him (God), and be at peace: thereby good shall come to thee.

Receive, I pray thee, the law from his mouth, and lay up his words in thy heart.

If thou return to the Almighty, thou shalt be built up, thou shalt put away iniquity far from thy tabernacles.

Then thou shalt lay up gold as dust, and the gold of Ophir as the stones of the brooks.

Yea, the Almighty shall be thy defence, and thou shalt have plenty of silver.

For then thou shalt have thy delight in the Almighty, and shalt lift up thy face unto God." (verses 21-26)

This last discourse of Eliphaz is so brutally frank as to remove every vestige of doubt as to whether the words to which he gave utterance are to be taken as words of mild rebuke or of suspicion and crimination.

How does Eliphaz dare to ascribe to Job these atrocious sins? Has he detected him in any such acts? He has not. Can he then bring witnesses in proof of his charges? He cannot. Did not God say of him that like him there is none in the earth, a perfect and

upright man, one that feareth God and escheweth evil. To understand Eliphaz' attack upon Job and the attack of Bildad and Zophar upon Job, one must have knowledge of the view to which he was addicted and upon which he, as upon a foundation, proceeded in his argumentation. To know this view, one must set out with attending to his descriptions of the life of the wicked.

"The wicked man travaileth with pain all his days (literally "he is writhing and twisting with pain), and the number of years is hidden to the oppressor ("and so many years are reserved for the oppressor". According to verse 32 not so many years).

A dreadful sound is in his ears: in prosperity the destroyer shall come upon him.

He believeth not that he shall return out of darkness (He despairs of returning out of darkness), and he is waited for of the sword.

He wandereth abroad for bread, saying, Where is it? He knoweth that the day of darkness is ready at his hand.

Trouble and anguish shall make him afraid; they shall prevail against him, as a king ready to the battle.

For he stretched out his hand against God, and strenthenth himself against the Almighty." (chap. 15:20-25)

An identical language comes from the mouth of Bildad and Zophar.

Bildad: "Can the rush grow up without mire (or, 'Does the rush grow up except in the mire or marsh?') Can the flag grow up without water? (or 'Does the reed-grass thrive without water?') Whilst it is yet in his greenness, and not cut down, it withereth before any other herb.' "

Delitzsch commentary on these verses reads, "Bildad likens the deceitful, ground on which the prosperity of the godless stands to the dry ground on which, only for a time, the papyrus or reed finds water, and grows up rapidly; shooting up quickly, it withers as quickly as the papyrus plant, if it has no perpetual water, though the finest of grasses, withers off when most luxuriantly green, before it attains maturity." Hence Bildad continues:

"So are the paths of all that forget God: and the hypocrites hope shall perish:

Whose hope shall be cut off, and whose trust shall be a spider's web.

He shall lean upon his house, but it shall not stand: he shall hold it fast, but it shall not endure.

He is green before the sun, and his sprouts run over the garden.

If he destroy him from his place, then it shall

deny him saying, I have not seen thee." (verses 13-16, 17)

The conception here is that of the native ground, or the place of growth of an uprooted tree. That tree is the transgressor cast down from the height of his prosperity; and the very place where he stood is ashamed of him, denies him and refuses to know anything more about him.

And now Zophar:

"Knowest thou not this of old, since man was placed upon the earth,
That the triumphing of the wicked is short, and
the joy of the hypocrite but for a moment?

Though his excellency mount up to the heavens,
and his head reach into the clouds;

Yet shall he perish forever like his own dung;
they which have seen him shall say, Where is he?

Because he has oppressed and forsaken the poor;
because he has violently taken away a house which
he builded not;

Surely he shall not feel quiet in his belly, he shall
not save of that which he desired.

There shall none of his meat be left; therefore
shall no man look for his goods.

The increase of his house shall depart, and his
good shall flow away in the day of his wrath.

This is the portion of the wicked man from God,
and the heritage appointed unto him by God." (Chap. 20:4-7; 19-21; 26-29)

All darkness shall be hid in his secret places (or,
"All darkness is hoarded up for his treasures,"
that is, every kind of calamity awaits the treasures which he has gathered and laid up).

Such then, according to these three friends of Job, is the latter end of the wicked. Though they may triumph for a season, they soon find themselves in the midst of sorrow and are speedily cut off.

What now according to these friends of Job is the condition of life and the latter end of the righteous? We learn this from their descriptions of the blessed state that, so they maintain, will be Job's if he repent of his grievous sins and return to God. In famine the righteous are redeemed from death; and in war from the hand of the sword. They are hid from the scourge of the tongue of the slanderer. As destruction and famine does not reach them, they, the righteous, laugh at these when they come. Even the beasts of the field are at peace with them. Their tabernacle is in peace. Their seed is great, and their offspring as the grass of the earth. They come to their grave in full age, like as a shock of corn comes in his season. Job 5:19-26.

What is wrong with all this language? Nothing necessarily. It can be made to set forth a view that is thoroughly scriptural and thus sound. We found in

the collection of psalms a language substantially identical to the language to which these friends gave utterance in their description of the state and experiences of the just and of the wicked. Let us show this.

"The ungodly are not so". They are not like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season. Their leaves wither. Whatsoever they do does not prosper but fails. They are like the chaff that the wind driveth away. Ps. 1.

"Draw out also the spear, and stop the way against them, (the wicked) that persecute me: . . . Let them be confounded and put to shame that seek after my soul: let them be turned back and brought to confusion that devise my hurt.

Let them be as chaff before the wind: and let the angel of the Lord chase them.

Let their way be dark and slippery: and let the angel of the Lord persecute them.

Let destruction come upon them at unawares; and let his net that he hath hid catch himself: into that very destruction let him fall." (Ps. 35:3-8)

Though this language is a prayer of one of God's prophets for the doom of the wicked; yet, whereas this prayer was and is being heard through the ages, it, this language, is at once a description of what is. The wicked *are* confounded and put to shame, turned back and brought to confusion, chased and persecuted by the angel of the Lord. Their way *is* to them dark and slippery. Destruction *does* come upon them unawares. There are many more such prayers contained in the Psalms.

"For the arm of the wicked shall be broken: . . . They shall be ashamed in the evil time: . . . But the wicked shall perish, and the enemies of the Lord shall be as the fat of lambs: they shall consume; into smoke they shall consume away. . . . I have seen the wicked in great power, and spreading himself like a green bay tree. Yet he passed away, and lo, he was not; yea, I sought him, but he could not be found. . . . but the transgressors shall be destroyed together: the end of the wicked shall be cut off." (Ps. 57)

"Break their teeth, O God, in their mouth: break out the great teeth of the young lions, O Lord.

"Let them melt away as water which runs continually: when he bendeth his bow to shoot his arrows, let them be cut in pieces.

"As a snail which melteth, let every one of them pass away: like the untimely birth of a woman, that they may not see the sun." (Ps. 58)

"Consume them in thy wrath, consume them, that they may not be: and let them know that God ruleth in Jacob.

And at evening let them return; and let them make a noise like a dog, and go around about the city.

Let them wander up and down for meat, and grudge if they be not satisfied." (Ps. 59)

Psalms 69:22-25 as converted into positive statements reads:

"Their table will become a snare before them: and that which should have been for their welfare, it will become a trap.

Their eyes will be darkened, that they see not; and thou wilt make their loins to shake continually.

Thou wilt pour thy indignation upon them, and thy anger will take hold of them.

Their habitations will be desolate; and none will dwell in their tents."

But how different it goes with the righteous.

"And he shall be like a tree planted by the rivers of water. . . . and whatever he doeth shall prosper (Ps. 1). . . . The Lord knoweth the days of the upright: and their inheritance shall be for ever.

They shall not be ashamed in the evil time: and in the days of famine they shall be satisfied. They shall inherit the land and dwell therein forever. Their end is peace (Ps. 37). They shall live and to them shall be given the gold of Sheba (Ps. 72: 15). The Lord shall deliver them from the snare of the fowler, and from the noisome pestilence. They shall not be afraid for the terror by night; nor for the arrow that flieth by day; nor for the pestilence that walketh in darkness; nor for the destruction that wasteth at noonday. A thousand shall fall at their side, and ten thousand at their right hand; but it shall not come unto them (him). Only with their eyes shall they behold and see the reward of the wicked. Their shall no evil befall them, neither shall any plague come nigh thy dwelling. With long life shall God satisfy them, and show them His salvation (Ps. 91).

Blessed is every one that feareth the Lord. . . . He shall eat the labour of his hands. He shall be happy and it shall be well with him. His wife shall be as a fruitful vine by the side of his house; his children like olive plants round about his table. He shall see the good of Jerusalem all the days of his life. Yea, he shall see his children's children, and peace upon Israel". (Ps. 128)

Now what essential difference may there be between this language taken from the Psalms of David and that uttered by Eliphaz, Bildad and Zophar and quoted above. And the answer: none whatever. What is characteristic of all this language, of that taken from the Psalms as well as of that uttered by the three friends, is that it literally affirms that the righteous in this life prosper, that it is well with them, that they eat the labour of their hands, are satisfied with length

of days (Ps. 91), come to the grave in a full age, but that the godless, on the other hand, are in this life overtaken by many troubles, come to a sorrowful end and are suddenly cut off. And what may surprise is that in his final discourse Job himself sets forth an identical doctrine. He speaks thus to the three friends:

"I will teach you by the hand of God:

This is the portion of a wicked man with God, and the heritage of oppressors, which they shall receive of the Almighty.

If his children be multiplied, it is for the sword: and his offspring shall not be satisfied with bread.

Those that remain of him shall be buried in death: and his widows shall not weep.

Though they heap up silver as the dust, and prepare raiment as the clay:

He may prepare it, but the just shall put it on, and the innocent shall divide the silver.

He buildeth his house as a moth, and as a booth that the keeper maketh.

The rich man shall lie down, but he shall not be gathered: he openeth his eyes and he is not.

Terrors take hold on him as water, a tempest stealeth him away in the night.

The east wind carrieth him away, and he departeth: and as a storm hurleth him out of his place.

For God shall cast upon him and not spare. He would fain flee out of his hand.

Men shall clap their hands at him, and shall hiss him out of his place (Chap. 27:11-23).

It is apparent that the view here set forth by Job is also *as to the form of the words* identical to the representation of the friends (and thus also to the language quoted from the Psalms).

But if the above-quoted language of these three friends is by itself thoroughly scriptural, wherein then did these friends err? What was the wrong view to which they were addicted? This will have to be made plain in a following article. It was through the medium of the above scriptural language that these friends in contending with Job set forth this view. Thus in their mouth and as uttered by them, this otherwise scriptural language is as wrong as the view that it was made to set forth.

(To be continued)

G. M. O.

SO BE IT

So be it; 'tis Thy plan not mine,

And being Thine is good;

My God, my will shall yield to Thine

Ere it is understood.